

ATT SKADA KONSTNÄRER

Psykiatrin förstör kreativitet

Rapport och
rekommendationer om psykiatrins
angrepp på konstnärer

Publicerad av
Kommittén för Mänskliga Rättigheter
Grundad 1969

VIKTIG INFORMATION
till läsaren

Den psykiatriska yrkeskåren hävdar att de är ensamma om att ha kunskap om mental hälsa och psykiska ”sjukdomar”. Fakta visar dock på motsatsen:

1. PSYKISKA ”STÖRNINGAR” ÄR INTE MEDICINSKA SJUKDOMAR. Inom medicinen existerar strikta kriterier för att man skall få kalla ett tillstånd för en sjukdom - en förutsägbar grupp av symtom och orsak till dessa symtom eller förståelse for deras fysiologi (funktion) måste etableras och bevisas. Frossa och feber är symtom. Malaria och tyfus är sjukdomar. Sjukdomars existens kan påvisas genom objektiva bevis och fysiska tester. Det finns ännu inga psykiska ”sjukdomar” vars medicinska existens har bevisats.

2. PSYKIATRIKER SYSSLAR ENBART MED PSYKISKA ”STÖRNINGAR”, INTE MED PÅVISADE SJUKDOMAR. Medan man inom traditionell somatisk medicin ägnar sig åt sjukdomar som malaria, bronkit och hepatit, ägnar sig psykiatri åt ”störningar”. I frånvaro av kända orsaker eller fysiologi kallas en grupp symtom som man har sett hos många olika patienter för en störning eller syndrom. Joseph Glenmullen, psykiatriker vid Harvarduniversitetet, säger att inom psykiatrin, ”är alla diagnoser rätt och slätt syndrom [eller störningar], grupper av symtom som anses vara relaterade till varandra, inte sjukdomar.” Detta har dr Thomas Szasz, professer emeritus i psykiatri, observerat, ”Det existerar inte något blodprov eller annat biologiskt test som kan användas för att konstatera om mentalsjukdom föreligger eller inte, vilket det finns för de flesta kroppsliga sjukdomar.”

3. PSYKIATRIN HAR ALDRIG FASTSTÄLLT ORSAKEN TILL NÅGON ”PSYKISK STÖRNING”. Ledande psykiatriska sammanslutningar som t.ex. World Psychiatric Association och National Institute of Mental Health i USA medger att psykiatriker varken känner till orsaker eller botemedel för någon psykisk störning eller vad deras ”behandlingar” har för specifika effekter på patienterna. De har enbart teorier och motstridiga åsikter om sina diagnoser och metoder, och de saknar vetenskapliga bevis för dem. En tidigare ordförande för World Psychiatric Association konstaterade, ”Den tid då psykiatriker ansåg att de kunde bota de psykiskt sjuka är förbi. I framtiden måste de psykiskt sjuka lära sig att leva med sin sjukdom.”

4. TEORIN ATT PSYKISKA STÖRNINGAR BEROR PÅ EN ”KEMISK OBALANS” I HJÄRNAN ÄR EN OBEVISAD ÅSIKT, INTE ETT FAKTUM. En rådande psykiatrisk teori (och förklaring till att personlighetsförändrande droger säljs) är att psykiska störningar är ett resultat av en kemisk obalans i hjärnan. Som med psykiatrins övriga teorier finns det inga biologiska eller andra bevis som stödjer detta. Elliot Valenstein, fil. dr, representant for en stor och aktiv grupp av medicinska och biokemiska experter och författare till boken Blaming the Brain säger. ”Det finns inga tillgängliga tester för att bestämma det kemiska tillståndet hos en levande persons hjärna.”

5. ORSAKERNA TILL PROBLEM I LIVET FINNS INTE I HJÄRNAN. Människor har problem och upprördheter i livet som kan leda till psykiska problem, vilka ibland kan vara mycket allvarliga. Men att säga att problemen kommer sig av obotliga ”hjärnsjukdomar” som bara kan lindras med farliga piller är oärligt, skadligt och leder ofta till döden. Sådana droger är ofta starkare än narkotika och kan leda till att människor tar till våld eller begår självmord. De döljer de verkliga orsakerna till problemen och gör individen mindre kapabel och hindrar därmed möjligheterna till verkligt tillfrisknande och framtidstro.

ATT SKADA KONSTNÄRER

Psykiatrin förstör kreativitet

INNEHÅLL

Inledning:
Budskap till konstnärer 2

Kapitel ett : Psykiatri och film:
En ödesdiger attraktion 5

Kapitel två:
Att förstöra förnuft 13

Kapitel tre: Grymma elchocker:
Hur hjärnan förstörs 19

Kapitel fyra:
Jazzlegenderna som måltavla 25

Kapitel fem:
Psykiatriska droger orsakar skada.....29

Kapitel sex:
Världen behöver konstnärer 39

Rekommendationer 40

Internationella Kommittén
för Mänskliga Rättigheter 41

CITIZENS COMMISSION ON HUMAN RIGHTS
CCHR
Established 1969

INLEDNING
Ett budskap till konstnärer

Alla framstående samhällen har sina skapande sinnen – sina sanna konstnärer. Från antika Grekland och Rom fram till renässansen och världen idag har människan bevittnat och dyrkat män och kvinnor som har exceptionella konstnärliga förmågor.

Den berömde amerikanske författaren Henry James sa: ”Det är konst som *skapar livet…*” Hans ord är inte mindre sanna idag, för konstnärer är faktiskt de individer som drömmer vår framtid och skapar morgondagens verklighet. Det är sant att även ingenjörer och affärsmän och visionärer gör det inom andra områden, men i det stora hela snurrar den framtid de skapar runt vårt materiella välstånd. Det är konstnären som lyfter anden, får oss att skratta och gråta och som även kan forma vår kulturs *andliga* framtid. Det är *konstnärer* som *skapar liv.*

> ”Många stora konstnärer som lämnat oss erbjöds ”hjälp”. I stället blev de svikna och satta på en väg vilken ledde till deras undergång.”
>
> — Jan Eastgate

Detta förklarar då varför konstnärer är omhuldade mänskliga tillgångar över hela världen.

Olyckligtvis är de, i många fall, tillgångar som vi har förlorat alltför snabbt – förluster som har gjort oss fattigare. Under de senaste årtiondena har vi alla sörjt många stora konstnärers alltför tidiga död – konstnärer som berikat våra liv men som ändå lämnat oss innan deras arbeten varit fullbordade. Celebriteter på vita duken, teater- och konsertscenen såsom Ernest Hemingway, Frankrikes store författare Atonin Artaud, jazzsångerskan Billie Holiday, Judy Garland, Marilyn Monroe, Vivien Leigh, Kurt Cobain, Michael Hutchence, Phil Hartman och många, många fler.

T.o.m. inför den här ofullständiga listan, kan det vara lätt att bilda sig uppfattningen att konstnärers liv oundvikligen är tumultartade, att pressen att nå framgång skapar krav som är alltför tunga att bära. Det kan också vara lätt att tro att för att bli en framgångsrik konstnär måste man vara neurotisk eller ännu värre däran.

Inget av detta är sant.

I vart och ett av fallen ovan har dolda influenser arbetat för att garantera den tragiska utgången. Sanningen är att var och en av dessa stora konstnärer och många av de andra som lämnat oss erbjöds ”hjälp”. I stället blev de svikna och satta på en väg vilken ledde till deras undergång.

Detta svek kom genom den direkta eller indirekta influensen från psykiatriker eller psykologer, som påstod att de skulle hjälpa men som i själva verket var en destruktiv kraft som lämnade dessa konstnärer fruktansvärt skadade – deras grund för styrka och visshet försvann – eller dödade dem.

Idag är det ännu viktigare att det här budskapet blir hört och förstått, för angreppen på konstnärer i varje genre har ökat både i antal och intensitet. Dagens verktyg är en uppsättning dödliga droger som ger sken av att vara terapeutiska kurer, precis som lobotomin en gång var. I Hollywood, nöjesindustrins Mecca, är sinnesförändrande och beroendeframkallande droger en vanlig beståndsdel i den psykiatriska arsenalen.

Helt oavsett den förödelse som skapas inom konstnärernas egna led får vi inte glömma att: *Konstnärer skapar vår kulturs framtid.*

Är det här den framtid vi har framför oss? En framtid i vilken vi kommer att följa dessa folkopinionens ledare in i den fantastiska nya terapeutiska värld av outvecklade kreativa personligheter, ruinerade familjer, ödelagda liv och självdestruktion?

Om detta verkar vara att sprida panik, titta då på dessa siffror – de visar hur framtiden kommer att vara om inte några drastiska förändringar görs nu: För närvarande ordineras 17 miljoner barn runt om i världen sinnesförändrande psykiatriska droger inkluderande antidepressiva medel som både Storbritanniens och USA:s medicinska kontrollorgan har varnat för kan orsaka självmord och våldsbeteende. De ökande fallen av dödsskjutningar i skolor och våldsbrott bland tonåringar kan faktiskt spåras till spridningen av dessa droger som ordineras dem. Miljoner ordineras också centralstimulantia som är starkare än kokain.

Av alla dessa individer – hur många potentiellt stora konstnärer kommer aldrig att fullfölja sin livsuppgift? Och på vilket sätt kommer vår kultur att drabbas av deras frånvaro?

Vi har sörjt de stora konstnärer vi förlorat alltför tidigt. Låt oss inte behöva sörja över fler.

Internationella Kommittén för Mänskliga Rättigheter förbereder just i denna stund information och studier som kommer att hjälpa författare och manusförfattare med material och fakta när det gäller psykiatrin. Detta inkluderar boken *Shadowland*, som handlar om skådespelerskan Frances Farmer; övertygande bevismaterial som gavs till *60 Minutes* i Australien och som ledde till nationella belöningar för programmet, och fallstudier för dokumentärer som sändes på Channel 4 UK, i Tyskland, Italien och i andra länder. KMR:s internationella högkvarter ligger på Sunset Boulevard i hjärtat av Hollywood; där finns en ”state of the art” permanent utställning med dokumentation över olika aspekter av psykiatrin – som spänner över dess svarta historia till dess roll i Förintelsen; från de avskyvärda etniska rensningarna och apartheidprogrammen och rasism till de skadliga och ofta dödliga effekterna av dess behandlingar som farliga och beroendeframkallande personlighetsförändrande droger, elchocker, psykokirurgi och centralstimulantia som används för att droga ner barn.

KMR publicerar den här informationen så att ni själva kan se hur konstnärer har blivit lurade och svikna. Vi uppmanar er att agera för att skydda dem som behöver hjälp och för att säkerställa att inte även vår framtid sviks.

Jan Eastgate
Internationell ordförande

Bruce Wiseman
Nationell ordförande i Förenta staterna

Anne Archer
Skådespelerska

David Campbell,
Kompositör, inspelningsarrangör

Raven Kane Campbell
Sångare, kompositör, dramatiker

Nancy Cartwright
Skådespelerska, författare

Chick Corea,
Jazzkompositör, dramatiker

Isaac Hayes
Kompositör, musiker, skådespelare

Geoffrey Lewis
Skådespelare

Juliette Lewis
Skådespelerska

John Novello
Kompositör, musiker

David Pomeranz
Sångare & låtskrivare

Harriet Schock,
Låtskrivare, skivartist

VIKTIGA FAKTA

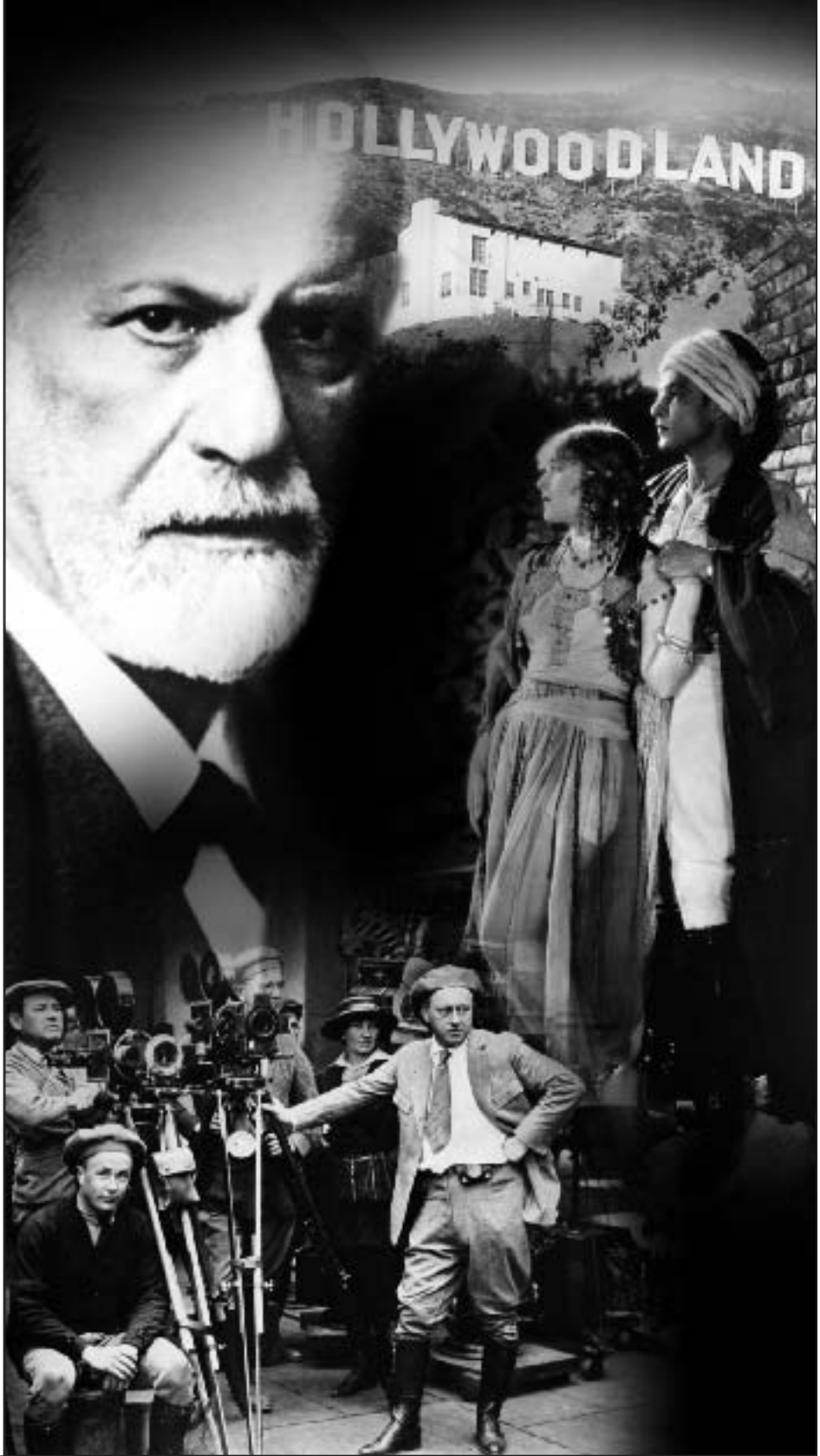
1 År 1916 skrev den tyske psykologen Hugo Münsterberg *The Photoplay: A Psychological Study,* som officiellt satte psykologins och psykiatrins inflytande över filmindustrin i rörelse. Münsterberg påstod att filmindustrin kunde vara ”full av faror”; faror som krävde psykologiska ”råd”.

2 År 1924 försökte Samuel Goldwyn från Metro-Goldwyn-Mayer att få Sigmund Freud att hjälpa till att tänka ut ”en verkligt fantastisk kärlekshistoria”. Freud, som var kritiskt inställd till konstnärer, avstod. Ändå antogs hans numera misskrediterade teorier vid den tidpunkten vitt och brett av filmindustrin.

3 Psykiatriker såsom Karl Menninger använde filmindustrin för att finansiera sin egen rörelse och agenda.

4 Efter råd av psykiatriker och psykologer skickade filmstudios skådespelare för psykoanalys, vilket ofta ledde till att de sattes på kraftfulla sinnesförändrande och beroendeframkallande droger vilka till slut skulle lägga deras karriärer och liv i spillror.

5 Nazipsykiatriker skrev en serie manuskript till filmer som senare blev kända som ”The Killing Films” och användes av den tyska filmindustrin för att göra propaganda för deras falska och destruktiva teorier om rashygienen.

Konst och underhållning är bland de områden som kraftigt och ogynnsamt påverkats av dessa nya Freudianska teorier.

KAPITEL ETT

Psykiatrin och filmindustrin: Ödesdiger attraktion

Vid slutet av 1800-talet utvecklades två områden i Europa vilka skulle få stort inflytande på sättet att se på sig själv och samhället i stort. År 1879 tillkännagav Wilhelm Wundt, professor i psykologi i Leipzig, Tyskland, med stor auktoritet men utan vetenskaplig grund att människan inte var mer än ett själlöst djur, blott en produkt av sin omgivning. Det var ett uttalande som signalerade födelsen av experimentell psykologi och en ny inriktning för psykiatrin.

Under slutet av 1890-talet i Wien deklarerade Sigmund Freud att människan var en produkt av barndomens missöden och av sexuella komplex. Tillsammans med denna lika obevisade teori, vilken senare till stor del misskrediterats, kom ett nytt ämne – psykoanalys.

Var än människor har tillämpat de fundamentala begreppen av dessa utövningar har samhället upplevt radikala förändringar. Konst och underhållning tillhör de områden som påverkats mycket negativt av dem.

I början av 1900-talet satt skyltar uppsatta i skyltfönster i Hollywood som annonserade om ”PSYKOANALYS” för tre till fem dollar. Det oräkneliga antal konstnärer som drogs till Hollywood vid den här tidpunkten blev bombarderade med freudianska meddelanden.[1]

I sin biografi över Marie Bonaparte, skriver Celia Bertins, en ivrig student i freudiansk psykologi, om en episod som ger en glimt av hur hans idéer tog fart: ”Freud var nu så berömd att Hollywood bad honom att skriva manuskript baserade på världsberömda kärlekshistorier och att starta med Antonius och Cleopatra.”[2] Samuel Goldwyn vid Metro-Goldwyn-Mayer (MGM) seglade år 1924 till Europa med ett uppdrag – att få Freud att hjälpa till att hitta på ”en verkligt fantastisk kärlekshistoria”.

Freud avstod. Inte undra på det. Freud sa om konst och konstnärer: ”Innebörd betyder inte mycket för dessa människor; allt de bryr sig om är repliker, former, överenskommelse om konturer.”[3] Men fastän han inte var någon älskare av filmindustrin eller estrader hade Freud inga problem att bli ”en hängiven tolkare (kritiker) av konsten”.[4]

> I början av 1900-talet drogs massor av artister till Hollywod och blev överösta med Freudianska meddelanden på Hollywood Boulevard och i olika sociala miljöer.

Freuds tankar kom på många sätt med hjälp av Hollywood snabbt in i kulturens allmänna åsiktsströmningar. År 1925 hade en populär sång titeln ”Don't Tell Me What You Dreamed Last Night, for I’ve Been Reading Freud”. I filmen *Blind Alley* (1939) hade Ralph Bellamy huvudrollen som dr Shelby, där han föreläste om den förment tunna linjen som skiljer galenskap och förstånd. Till och med Fred Astaire spelade en ”dansande psykiatriker” som blev kär i sin patient [Ginger Rogers].[5] Naturligtvis slutade det lyckligt, i motsats till verkliga livet. Idag är psykiatriker och psykologer kända för att procentuellt vara de som i den medicinska professionen sexuellt utnyttjar sina patienter oftast (olyckligtvis även barn), vilket är mycket skadligt för deras offer. Antalet rättsfall och suspenderade och upphävda legitimationer har ökat i antal under många år.

Ginger Rogers & Fred Astaire

Hugo Munsterberg

> "Filmen bör erbjuda en unik möjlighet att intressera större skaror för psykologiska experiment och mentala tester."
>
> — Hugo Münsterberg,
> Tysk psykolog i USA, 1916

Psykologen Hugo Münsterberg var 1916 en av dom första som föreslog att psykologer, som påstådda experter på sinnet, borde användas som rådgivare i filmindustrin. I slutet av 30-talet porträtterade t.o.m. Fred Astaire en "dansande psykiatriker" i Carefree (1938) som del av de angelägna försäljningsfrämjande ansträngningarna att blåsa upp den psykiatriska yrkeskårens framgångar.

Det faktum att många av Freuds numera avfärdade teorier utvecklades medan han hängivet nyttjade kokain var inte känt vid den tidpunkten. Hans och andra psykoanalytikers och psykiatrikers idéer trängde också in i Hollywood genom sociala nätverk, de gjordes populära som t.ex. genom Adeline Jaffe Schulberg, hustru till pionjärproducenten B. P. Schulberg. Som Bud Schulberg skrev: "Hela landet…verkade explodera i en enda utdragen fest med gin på badkarskanten, modedanser och en ny frigjord syn på sex. Det var roligt att dricka därför att du inte fick lov att göra det, det var roligt att bedriva otukt därför att dr Freud hade nu informerat dig om att det var dags att låta ditt id ta över från ditt puritanska super-ego. Om hela landet skulle gå på partyt, varför skulle Hollywood vara annorlunda? Och om Hollywoodpartyt var omåttligt berodde det bara på att Hollywood alltid varit en omåttlig, forcerad, större-än-livet-spegling av Amerika ".[6]

Psykologi: Den allvetande censorn

År 1916 skrev psykologen Hugo Münsterberg, flankerad av Freuds Hollywoodinvasion, *The Photoplay: A Psychological Study*, som officiellt satte psykologins och psykiatrins inflytande över filmindustrin i rörelse.[7] Münsterberg hade studerat under Wilhelm Wundt innan han blev chef vid Harvarduniversitetets psykologiska laboratorium under slutet av 1800-talet.[8] "Filmduken", skrev han, "borde erbjuda en unik möjlighet att intressera de breda lagren i psykologiska experiment och mentala tester…"[9]

Münsterberg var en av de första att föreslå att psykologer som självutnämnda experter på sinnet borde anlitas för att ge råd till filmindustrin. Han påstod provokativt att filmer kunde vara "fulla av faror" och att "man kan inte bortse från riskerna för psykisk infektion och destruktion". Ingen psykolog, tillade han "kan exakt bestämma hur mycket den allmänna andan av rättfärdighet, av ärlighet, av sexuell renhet och anständighet kan försvagas av den otyglade influensen av teaterföreställningar med låg moralisk standard".[10]

Mer än 70 år senare ekar fortfarande hans råd genom de anhängare av hans åsikter som gör sina röster hörda: "...Psykoanalytiskt skolad kritik kan bli ett extremt viktigt hjälpmedel för att förstå det speciella grepp som filmer har på publiken", hävdade en bok om psykiatri och filmindustrin från år 1987.[11] Och år 1990 framförde psykoterapeuten från Beverly Hills, Carole Lieberman, idén att en funktion som censor skulle skapas för sådana som hon när hon i *Los Angeles Times* rekommenderade att psykoterapeuter skulle delta för att avge "expertyttranden angående psykologiskt skadligt innehåll". Hon hotade med statliga åtgärder för att få sin idé accepterad: "Om filmindustrin vill behålla privilegiet med självreglering och hejda censurens farliga förlopp…behöver den bli mer ansvarsfull."[12]

En vinstgivande agenda

Psykiatriker använde Hollywoodscenen som ett sätt att finansiera sin egen rörelse och agenda. Som exempel var psykiatrikern Karl Menninger "känd för att uppvakta människor inom filmindustrin, särskilt

Robert Walker

Frederick Hacker

Skådespelaren Robert Walker fick terapi av psykiatrikern Frederick Hacker, men 28 augusti 1951 hamnade han i ett chocktillstånd och dog efter att ha fått ett kraftfullt barbiturat medan han var berusad. Många år senare summerade en annan terapeut vad som hände: "Hacker dödade Robert Walker."

dem som kunde komma med rejäla donationer för att stödja hans klinik och forskningsstiftelse." Det fanns en annan anledning – Menninger tyckte om att umgås med producenter och studiochefer eftersom de genererade affärer för hans klinik. De som hade mött psykiatrikern "skeppade inom kort iväg sina så kallade mentalt obalanserade konstnärer till Topeka, Kansas, för behandling".[13]

En av dessa var Robert Walker som spelade mot Judy Garland i filmen *The Clock* 1944. Efter skilsmässan från skådespelerskan Jennifer Jones började Walker dricka omåttligt. År 1948 arresterades han för fylleri och ofredande och Dore Schary, som var produktchef vid MGM gav honom ett ultimatum – "underkasta dig behandling vid Menningerkliniken eller sluta".

Walker gick till den psykiatriska mottagningen och de fick honom att komma till regelbundna terapibehandlingar hos Frederick Hacker, psykiatriker från Los Angeles, som hade tränats vid Menningerkliniken. Den psykiatriska terapin var inte bara ineffektiv, den dödade Walker. Den 28 augusti 1951 fick Walker cirkulationskollaps och dog efter att ha fått starka barbiturater. Fyra årtionden senare var terapeuten Alex Rogawski den förste att prata öppet om detta: "Hacker dödade Robert Walker."[14]

Filmen *Spellbound*, 1945, var en av de första där filmproducenten hade anställt psykiatriker som konsulter, och May Romm omnämndes som "rådgivande psykiatriker".

En annan beryktad Hollywoodpsykiatriker var Martin Grotjahn, som emigrerade från Tyskland efter inbjudan från Karl Menninger och arbetade vid dennes klinik ända till 1946 då han flyttade till Los Angeles. 1950 grundade han tillsammans med Fredrick Hacker och May Romm Institutet för Psykoanalytisk Medicin i södra Kalifornien, ett utbildningscentrum för analytiker.

Grotjahn medgav att han attraherades av Hollywood och filmstjärnor för att "Jag ville så gärna tjäna pengar". Grotjahn tillät aldrig sin egen åsikt – att skådespelare är nästan omöjliga att behandla framgångsrikt – hindra honom från att skriva fakturor för sin ej fungerande behandling.[15]

Genom att legitimera sin egen närvaro på bioduken populariserade psykiatriker den svekfulla åsikten att droger, chockbehandling och psykokirurgi var hemligheterna för ett lyckligare liv.

Psykiatrins gyllene tidsålder inom filmen:

Under åren 1957 till 1963 producerade Hollywood, genom Karl Menningers (längst till höger) och andra psykiatrikers försorg, genomgående "idealiserade" psykiatriker i viktiga roller i åtminstone 22 amerikanska filmer. Denna snöskredsartade propaganda för yrkeskåren hade ett mycket verkligt monetärt mål; regeringens anslag till psykiatrin ökade 580 procent från 1957 till 1963 och fortsatte därefter att öka. Mellan 1963 och 1994 ökade anslagen från National Institue of Mental Health (NIMH) med 873 procent.

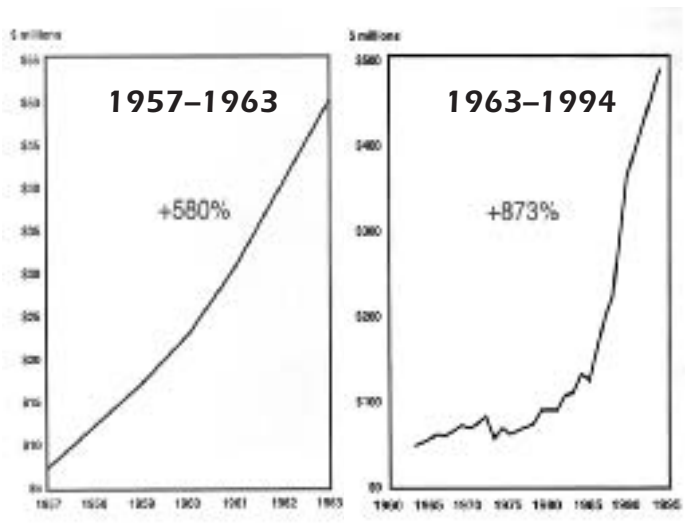
Genom att legitimera sin egen närvaro på bioduken populariserade psykiatriker den bedrägliga åsikten att droger, chockbehandling och psykokirurgi var hemligheterna för ett lyckligare liv.

Samhället måste fortfarande arbeta på att hämta sig från detta.

Karl Menninger

Psykiatrins gyllene tidsålder inom filmen: 1953 – 1963

Under åren 1957 till 1963 producerade Hollywood, genom Karl Menningers (längst till höger) och andra psykiatrikers försorg, genomgående "idealiserade" psykiatriker i viktiga roller i åtminstone 22 amerikanska filmer. Denna snöskredsartade propaganda för yrkeskåren hade ett mycket verkligt monetärt mål; regeringens anslag till psykiatrin ökade 580 procent från 1957 till 1963 och fortsatte därefter att öka. Mellan 1963 och 1994 ökade anslagen från National Institue of Mental Health (NIMH) med 873 procent.

US National Institue of Mental Health anslag till psykiatrin ökade 580 procent.

Anslagen har forsatt att öka.

ATT RÄTTFÄRDIGA MORD

Nazipsykiatrins dödsfilmer

Under 1930-talet exploaterade psykiatrikerna Tysklands filmindustri för att kunna föra ut sina idéer om dödshjälp och rashygien. De bedrev propagandan för att få allmänhetens stöd för sina program som framställdes som ekonomiska fördelar, när de i verkligheten var investeringar i död.

Mellan 1895 och 1920 utvecklade tyska psykiatriker det "vetenskapliga" rättfärdigandet för massmord, där programmen först användes på "mentalt defekta". Ernst Rüdin, som var ansvarig för Tysklands steriliseringslag från 1933, vilken förstörde livet för hundratusentals tyskar, skröt: "Endast tack vare Führern förverkligades vår trettioåriga dröm – drömmen om rashygien tillämpad i samhället är en verklighet."

Nazistisk "Instruktionsfilm"

"Ärftlig sjukdom"

Mentalpatienterna

Det tyska folket

"Mentalsjukhus"

"Demonisk" belysning av patienter

Två år före konferensen om den slutliga lösningen som utlöste slutfasen av förintelsen utfördes de första "dödstesterna" på psykiatriska institutioner; 18-20 människor avrättades med hjälp av gas medan psykiatriker och annan personal stod och tittade på. Tysklands ledande psykiatriker lanserade T4-programmet, ett eutanasiprogram uppkallat efter Tiergartenstrasse 4, högkvarteret för programmets skapare.[16]

För att göra dessa dödliga utövningar accepterade skrev T4-psykiatrikerna filmmanuskript. En film, *Dasein ohne Leben*, ("Existens utan liv") av en dr Kämpfer, var avsedd att övertyga publiken

> Skrivna av psykiatriker, "är filmen dokumentär i stilen men visar en perverterad version av de Darwinska lärorna – att bara de friska och starka ska leva. ... Manuset föreskrev att patienterna skulle avbildas med ´demoniskt galna ansikten´"
>
> — "Att sälja mord, de dödande filmerna från Tredje riket," Discovery Channel USA, 1995

om att det var alltför dyrt att vårda de sjuka, och att behandla de ”genetiskt sjuka” var onödigt.[17]

En annan film med titeln *Geisteskrank* (”Sinnessjuk”) visade ingående hur psykiatrikerna noggrant granskade varje patients fall och tidigare diagnoser för att fastställa om de gick att ”bota”. Kameramannen filmade genom titthålet till en gaskammare för att visa hur det gick till att döda människor. I texten står skrivet: ”Patienterna exponeras för kolmonoxid. Gasen som strömmar in är fullständigt luktfri, och berövar allra först patienterna deras omdömesförmåga och därefter medvetandet.” När patienten drar sitt sista andetag säger en kommentatorröst: ”Utan smärta och kamp, och fullständigt omedveten, befrias patienten av döden.”[18]

Allt medan kriget närmade sig slutet förstörde nazisterna flera andra lika explicita filmer. Opublicerade delar av en liknande film återfanns dock. Även här var manuset skrivet av en psykiatriker. Kameramännen var klädda som ”läkare” och reste runt till landets mentalsjukhus för att filma scener som stigmatiserade handikappade individer. Enligt vad som rapporterades: ”startade filmen som var ’dokumentär’ i sin framtoning med en perverterad version av den darwinistiska läran; bara de starka och kapabla överlever”. Allt i livet som är svagt kommer oundvikligen att förstöras av naturen. Under de senaste få decennierna har

Ernst Rüdin

mänskligheten syndat fruktansvärt mot det naturliga urvalet. Vi har inte bara upprätthållit liv som inte är värdigt livet, vi har tillåtit det att föröka sig.” Manuskriptet krävde också att ”patienter med demoniskt förvridna ansikten” skulle filmas med skarpt ljus som kom nerifrån för att åstadkomma den effekten.[19]

Understödda av denna skandalösa propaganda mördade psykiatrikerna cirka 300 000 individer eller mer än 87 procent av Tysklands mentalpatienter under en sexårsperiod med början 1939. Mer än 87 000 var barn och ungdomar. Ytterligare 350 000 medborgare tvångssteriliserades.

Hadamar (vänster) och andra psykiatriska anläggningar etablerade dödscentraler för att göra sig av med sina intagna patienter. Efter att ha dödat dem med gas brändes kropparna till aska i sjukhusets ugnar; den svarta röken kunde ses miltals omkring.

MARILYN MONROE
1926–1962

Under de sena timmarna lördagen den 4 augusti 1962 "släcktes lågan av vinden". ("Candle in the wind" skrevs ursprungligen av Elton John till minne av Marlilyn Monroe. Ö.a.) Den 36-åriga kvinnan som föddes som Norma Jean Mortenson, men blev känd under namnet Marilyn Monroe, var död.

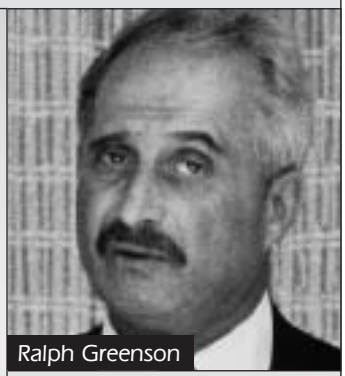
Hon var ett sant Hollywoodfenomen. Hon hyllades för sina seriösa roller likväl som för sitt internationella rykte som blont bombnedslag och hade medverkat i 30 filmer, som t.ex. *Gentlemän föredrar blondiner* och *I hetaste laget.*

Som med alla legender är den helgonbild som uppstod efter hennes död lika mycket saga som sanning: En allmänt älskad men plågad skådespelerska som valde den bedövade, lättsinniga tillvaron med droger och lugnande före verklighetens börda – så mycket att det slutligen tog död på henne.

"Överdriven introspektion förvärrade hennes brist på självförtroende. Intuitionen fick lida till förmån för påtvingad, medveten intellektualism som paralyserade henne och tryckte henne längre in i sig själv."

— Donald Spoto, författare till Monroes biografi, hänvisar till hennes"psykoanalys"

Ralph Greenson

Dr Ralph Greenson var tillsammans med Marilyn Monroe i mer än sex timmar samma dag som hon hittades död av en överdos psykiatriska droger.

Men bakom de skrikiga rubrikerna berättar fakta om Monroes liv och tragedin bakom hennes sista dagar en annan historia. Sju år tidigare, när hon närmade sig höjden av sin karriär, föreslog en filminstruktör att hon skulle genomgå psykoterapi för att "lägga band på all sin explosiva energi". I början av februari 1955 deltog hon i analys med Margaret Hohenberg. Analysen tar, med ständigt ifrågasättande av motiv och jaget, tidigt sin tribut: "Jag försöker att bli artist, och att vara ärlig, och känner ibland att jag står på randen till vansinne. Jag försöker bara visa det som är mitt sanna jag och det är mycket svårt. Det finns tillfällen när jag tänker 'Allt jag behöver göra är att vara ärlig', men det är inte så lätt. Jag bär alltid på den hemliga känslan att jag låtsas, en bluffmakare…"

Donald Spoto som skrev Marilyn Monroes biografi skrev om hennes terapi: "Överdriven introspektion förvärrade hennes brist på självförtroende. Intuitionen fick lida till förmån för påtvingad, medveten intellektualism som paralyserade henne och tryckte henne längre in i sig själv."

Skådespelerskan träffade slutligen den freudianska psykiatrikern Marianne Kris i New York, som ordinerade starka barbiturater som Monroe missbrukade fram till sin död. Kris lurade henne också att själv skriva in sig på

en psykiatrisk avdelning genom att säga att det var för att hon skulle genomgå fysiska undersökningar och få vila. Monroe låstes istället in i en madrasserad cell i två dagar, där hon slog på dörren tills hennes knogar blödde.

År 1960 träffade Monroe den psykiatriker som kom att driva henne ännu djupare ner i hennes personliga helvete, dr Ralph Greenson. Hans kontroll över henne var omedelbar och omfattande. ”Jag skulle vara hennes terapeut, den ende”, skrev han. Han förvissade sig om att hon fortsatte med en kontinuerlig diet av barbiturater. ”Hans taktik var förödande”, skrev Spoto. I stället för att hjälpa sina patienter att bli självständiga gjorde han raka motsatsen och gjorde henne fullständigt beroende av honom...han var säker på att han kunde lita på att hon gjorde allt han önskade.”

Den 4 augusti 1962, efter att ha tillbringat sex timmar tillsammans med Greenson fann hembiträdet Eunice Murray Marilyn; hon hade dött av en överdos.[20]

Marilyn Monroe som hade stigit till höjden som stjärna hade gjort 23 filmer på sju år innan hon påbörjade sin psykiatriska skärseld, avslutade med bara sex filmer under de sista sju åren av sitt liv.

Marilyn Monroe gjorde 23 filmer på sju år innan psykiatrin. Hon gjorde bara sex filmer de sista 7 åren efter att hennes psykiatriska ”omhändertagande och rådgivning” hade påbörjats.

Method acting (metoden) var delvis baserad på Pavlows experiment om betingning

Galenskap i metoden

Robert H. Hethmon skrev i *Strasberg at The Actors Studio:* ”Ibland möter [skådespelaren] uppgiften att upprepa sig själv på kvällen kl. 8.40, när ridån går upp, ny och kreativ – och finner sig själv avslagen, förkrympt, mekanisk, död, en bunt manér och klichéer.”

Metoden var ett sätt att komma över det här och andra hinder för aktörer. Medan dagens skolor för metoden använder sig av en mångfald av behaviorism-influerade psykologiska tekniker under Metodens fana, har detta tillvägagångssätt ett historiskt och tekniskt ursprung som daterar från senare delen av 1800-talets franska experimentella psykolog Theodore Ribot (1839-1916).

Ribot tillbakavisade spiritualistisk filosofi och kombinerade psykologi med biologi, och pratade om ”fördelarna med själlös psykologi”. Hans teorier liknade men grundade sig inte på den tyske behavioristpsykologen Wilhelm Wundt och ryske psykologen Petrovich Pavlov – grundidén var att människan är ett själlöst djur som fungerar enligt stimulus-respons. Ribot hyllade Wundt i sin bok från 1886, *Tysk psykologi av idag.*

Grundaren av Bolsjojteatern i Moskva, Konstantin Stanislavski, och senare Lee Strasberg i New York, anammade Ribots tekniker för ”affektivt minne”. Kort beskrivet: ”Skådespelaren ombads att återkalla detaljer från en händelse i det förflutna. Att finna dessa detaljer igen skulle ge skådespelaren den sinnesstämning som fanns med i den ursprungliga händelsen, och så framkalla ’känsla’,” skrev Harold Clurman, författare till *The Fervent Years.*

Det låter harmlöst, men en del inte bara återkallade utan återupplevde incidenten.

De *kom inte bara ihåg* eller *skapade*, de dök med huvudet före ner i traumatiska händelser av sitt liv – och blev kvar där. Och en del skådespelerskor, som Marilyn Monroe, undergick samtidigt manipulativ psykoanalys – en farlig kombination. I sådana fall spelade instruktörerna rysk roulette med sina elevers sinnen.

VIKTIGA FAKTA

1 Psykiatriker är kända för att helt bedrägligt ”diagnostisera” skaparförmåga som en ”psykisk störning” och nedvärderar konstnärers förmåga att skapa genom att kalla den ”neuros”.

2 Psykiatriker hävdar att det de sysslar med är vetenskap, men detta har framgångsrikt ifrågasatts av medicinsk expertis och vetenskapsmän. Fil dr Margaret Hagen, föreläsare vid universitetet i Boston kallar det en ”skräpvetenskap”. ”Att vara olycklig är ett problem”, det är inte sjukdom, säger hon.

3 Psykiatriska teorier förblir teorier som aldrig närmat sig fakta eller lagar. De pratar om ”störningar” eftersom de inte kan framlägga bevis för förekomsten av en enda sjukdom.

4 Experter bestrider också psykiatrins senaste teorier om att ”kemisk obalans” orsakar psykiska störningar. Dr David Kaiser säger: ”Det här är huvudsakligen en pseudovetenskaplig aktivitet.”

Skådespelerskan Vivien Leighs karriär är en av många som brutits i förtid på grund av psykiatrins vägran att använda vanliga medicinska procedurer för att hitta och bota underliggande fysiska åkommor.

KAPITEL TVÅ

Att förstöra sunt förnuft

Under åratal har psykiatriker och psykologer stämplat kreativa människors skaparkraft som psykisk störning och betecknat deras ”feberaktiga briljans” som en manisk fas av vansinne eller melankoliska föreställningar som depression. Visioner omdefinierades till hallucinationer.

Utan att ta hänsyn till den totala avsaknaden av vetenskaplig autenticitet har de större och mer ambitiösa entreprenörerna i den psykiatriska yrkeskåren upptäckt en lönande marknad i underhållningsbranschen. De har tagit sig an och förlett kreativa individer – och gjort sig stora pengar.

> De mer entreprenörslika och äregiriga psykiatrikerna har upptäckt en marknad inom nöjesindustrin. De har låst in och förfört kreaktiva individer – och tjänat miljarder i processen.

Psykiatrin utger sig för att vara en vetenskap, ett påstående som ivrigt ifrågasätts av experter på metodologi som säger att de inte kan finna några av de kriterier som utmärker en sann vetenskap. Vad är en vetenskaps natur? Och hur är det ställt med psykiatrins och psykologins vetenskapliga värde?

Enligt Margaret A. Hagen, fil. dr, föreläsare vid Boston University, ligger det till så här: ”De upptäckter som man gör i ett laboratorium måste kunna utföras även i ett annat laboratorium. Data som mäts och samlas med ett instrument måste kunna samlas och mätas med ett annat likadant instrument. På det här sättet kommer objektiviteten inte från en individuell praktiker utan från ett system som kräver konsekventa och upprepade resultat.”[21]

Varken psykiatri eller psykologi har någonsin slutgiltigt kunna bevisa förekomsten av de psykiska ”sjukdomar” som de påstår sig behandla. De har inga exakta och allmänt överenskomna definitioner på termer och kan inte ens komma överens om nyckeletiketter som t.ex. ”schizofreni”. Teorierna förblir teorier och närmar sig aldrig fakta eller lagar. De pratar om ”störningar” eftersom de inte kan bevisa förekomsten av de kriterier som en sjukdom består av.

Deras tvärsäkra uttalanden är sällan mer än åsikter, som inte stöds av objektiva data. Hagen lägger inte fingrarna emellan: ”Klinisk psykologi är klassisk skräpvetenskap.”

Dr Thomas Szasz, prof. emeritus i psykiatri, håller med dr Hagen om psykiatrins brist på vetenskaplig trovärdighet: ”Om vi antar att mental sjukdom liknar fysisk sjukdom, borde vi ha biokemiskt eller patologiskt bevis.” Och om en ”sjukdom” skall ha någon vetenskaplig betydelse, måste den på något sätt kunna betraktas, mätas eller testas på ett vetenskapligt sätt, som genom ett blodprov eller elektroencefalografi [registrering av den elektriska aktiviteten i hjärnan]. Om den inte kan mätas på det sättet – som fallet är med…’mental sjukdom’ – då är uttrycket ’sjukdom’ i bästa fall en metafor eller i

”Till skillnad från medicinska diagnoser som förmedlar en sannolik orsak, lämplig behandling och trolig prognos, har man kommit fram till termerna som listas i DSM-IV genom kollegors samförstånd” – bokstavligen: en omröstning genom handuppräckning av styrelsemedlemmarna i APA.”

— Tana Dineen, Ph.D., psykolog och författare Kanada

värsta fall en myt. Därför är behandlingen av dessa ’sjukdomar’ en lika…ovetenskaplig verksamhet.”[22]

Bristen på vetenskaplighet i APA:s (American Psychiatric Association) *Diagnostisk och statistisk manual för mentala störningar (DSM)* beskrevs av en psykolog som deltog i en DSM-hearing och som fällde kommentaren: ”Den låga intellektuella nivån var chockerande. Diagnoser fastställdes genom majoritetsbeslut på samma sätt som man väljer restaurang – ’du vill äta italiensk mat och jag vill äta kinesisk, så låt oss gå till en cafeteria’. Sedan registrerades de i datorn. Det kanske visar på vår naivitet, men det var vår övertygelse att man skulle försöka att se vetenskapligt på det hela.”[23]

Den kanadensiska psykologen Tana Dineen rapporterar: ”Till skillnad från medicinska diagnoser som förmedlar en sannolik orsak, lämplig behandling och trolig prognos, har man kommit fram till termerna som listas i *DSM-IV* genom kollegors samförstånd” – bokstavligen: en omröstning genom handuppräckning av styrelsemedlemmarna i APA.

Och vilka psykiska ”störningar” finns det? Stamning, kommunikationsstörning UNS (utan närmre specifikation), utagerande stört beteende UNS, skrivsvårigheter, räknesvårigheter, sömngång, nikotinabstinens, livskris och koffeinintoxikation.[24]

DSM anger den senare som resultat av att man har druckit 2-3 koppar kaffe och upplevt fem av tolv uppräknade symptom inkluderande rastlöshet, nervositet, upprymdhet, sömnsvårigheter, ansiktsrodnad, ökad diures (urinutsöndring), muskelryckningar, hjärtklappning och perioder av outtröttlighet.[25]

Om man tar i beaktande att det ökande antalet psykiska störningar saknar bevis är det inte konstigt att DSM befinner sig under attack. ”Den nu gällande DSM är en checklista på diagnoser: flyktiga och ytliga menyer på symptom”, yttrade professorn vid Harvard Medical School professor Joseph Glenmullen. Han varnade för att droger nu kommer att ordineras för en ”växande lista med olika tillstånd”, vardagens bekymmer inkluderade.

David Kaiser, medicinsk författare som även är psykiatriker, har fördömt DSM-kriterierna: ”Det här är i grunden en pseudovetenskaplig uppfinning som har kommit sig av den moderna psykiatrins önskan att överträffa den medicinska vetenskapen.”

Det här betyder inte att människor inte har problem; det finns psykiska problem och upprördheter. Dr Hagen påpekar: ”Att vara olycklig är ett problem, det är inte en sjukdom. Dåligt självförtroende är inte en sjukdom. Att äta för mycket är inte en sjukdom, och inte heller att äta för lite. Och, trots den intensiva lobbyverksamheten, är det heller inte en sjukdom att dricka för mycket alkohol…det psykologiska etablissemanget har definierat praktiskt taget alla icke önskvärda beteenden, från djupt hat till serievåldtäkter som psykologiska sjukdomar och framställer sig själva som de enda som kan erbjuda de nödvändiga ’terapierna’ för att bota dem.”[26]

Psykiatriker och psykologer bör lika lite släppas lösa för att diagnostisera de problem som konstnärer möter som slaktare bör tillåtas operera människor. Konsekvenserna är uppskakande och farliga.

DIAGNOSTISKT BEDRÄGERI

Att sälja psykisk "sjukdom" med påhittade diagnoser

Från den första Diagnostisk och statistisk handbok för mentala störningar (DSM) *vilken innehöll 112 psykiska störningar, till den senaste utgåvan som innehåller 374 sådana störningar är de kriterier som används för psykiatriska diagnoser en parodi på vetenskapligt grundade sjukdomar. Eftersom de används av psykiatriker för att bedra sjukhus, regeringar och försäkringsbolag ger de medicin dåligt namn. Listan över faktureringsbara diagnoser omfattar:*

Koffein-relaterad störning
DSM, *sidan 212*

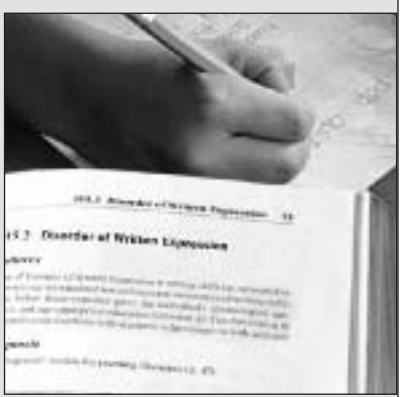
Uppträdande störning
DSM, *sidan 85*

Uttrycksfullt språk störning
DSM, *sidan 55*

Matematisk störning
DSM, *sidan 50*

Skrivet uttryck störning
DSM, *sidan 51*

VIVIEN LEIGH
1913–1967

Av de stjärnor som fallit offer för psykiatrikernas feldiagnoser och brutala behandlingsmetoder är kanske ingen mer känd än Vivien Leigh. Stjärnan från *Borta med vinden* och *A Street Car Named Desire* blev Oscarsbelönad som bästa skådespelerska i båda dessa filmer. Ironiskt nog var hennes eget liv som en tragedi i Shakespeareianska proportioner.

Hennes problem började 1945. Under tiden som hon uppträdde på scenen i *The Skin of Our Teeth*, då hon hade hysteriattacker omväxlande med utmattning och upprymdhet. Fastän hon hade tuberkulos uppträdde hon till sent på kvällarna. Efter sex veckors sjukhusbehandling av hennes tuberkulos började hon att slå av på takten och under påföljande år återhämtade hon sig i hemmet.

Hon hade dock även fortsättningsvis utbrott av hysteri, som utlöstes av att hon drack alkohol samtidigt som hon åt sina tbc-mediciner. *Isoniazid*, ett av de preparat som användes för att bota tbc på den tiden, hade bl.a. förvirring och toxisk psykos som biverkningar.[27]

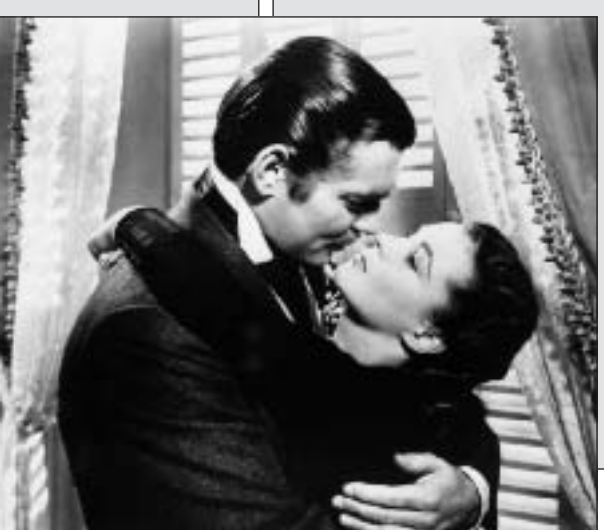
"…Hon var inte, efter det att hon fått behandling, samma flicka jag blev kär i … Hon var mer som en främling för mig, mer än vad jag kunde föreställa mig var möjligt."

— Sir Lawrence Olivier, kommentar om Vivien Leigh efter att hon erhållit ECT

I början av 1950-talet började Vivien Leigh träffa en psykiatriker, Helt enligt psykiatriskt mönster var det ingen som tänkte på att hennes beteende var utlöst av drogerna. När hon spelade in filmen *Elephant Walk* på Ceylon (nuvarande Sri Lanka) började Leigh ha hallucinationer och det blev omöjligt för henne att delta i filminspelningen. Hennes man, den kände klassiske skådespelaren Sir Lawrence Olivier, var desperat och kapitulerade inför psykiatrikernas råd. Hon flögs till sitt hemland England där hon skrevs in på en psykiatrisk inrättning.

Här packades hon brutalt ner i is som del av "behandlingen" och fick upprepade elchocker. Det här var de första skräckupplevelserna och de som skulle komma att märka henne varaktigt.[28] Vid ett tillfälle hade hon till och med brännskador på huvudet från elchocken. Olivier var helt nedslagen av sin hustrus personlighetsförändring som uppstod efter behandlingen: "Jag kan bara säga att nu när hon hade fått de här behandlingarna var hon inte samma flicka som den jag blev kär i. Hon var mer främling för mig än jag någonsin hade kunnat föreställa mig. Någonting hade hänt henne, det är svårt att säga vad, men det var ofrånkomligt uppenbart."[29] Sedan övergavs ECT temporärt och ersattes med starka personlighetsförändrande droger som var speciellt farliga när de kombinerades med hennes tbc-mediciner.

Fredagen den 7 juli 1967 fann en vän Leigh liggande framstupa på golvet. Hon led och försvagades gradvis av sin fysiska sjukdom, hon utsattes under åratal för brutala elchocker och de nedbrytande effekterna av de psykiatriska drogerna och den briljanta och vackra Leigh fråntogs successivt sitt förstånd, sitt äktenskap och slutligen sitt liv.

JUDY GARLAND
1922–1969

Judy Garland hade aldrig några problem med att föra sin publik dit hon ville; det var hennes speciella magiska konststycke från första stund som hon beträdde scenen. Vintern 1939 spelade hon in sin sjunde film, *Trollkarlen från Oz*, och spelade in den sång som kom att bli hennes signaturmelodi: "Over the rainbow". Samma år lämnade hon, som 17-årig världsstjärna, hand- och fotavtryck i cementen utanför Grauman's Chinese Theater – Hollywoods Walk of Fame.

Priset för sådan berömmelse är dock högt. Kontraktet som hon hade med sin studio krävde att hon behöll sin figur – om hon gick upp i vikt skulle hon kunna bli avskedad utan att få någon ersättning. Hon ordinerades antidepressiva preparat och amfetamin för att kontrollera vikten och barbiturater för att kunna sova. Hennes vänner observerade alarmerande förändringar hos Garland allt efterhand som hon blev mer och mer beroende av drogerna; hon såg utmärglad ut och hade mörka ringar under ögonen. Man började även behandla henne med psykoanalys. I första intervjun med psykiatrikern Karl Menninger sade han till henne att hon hade problem som skulle kunna bli allvarliga och att hon behövde hjälp – nu! Garland började träffa Menninger, hans kollega Ernst Simmel och senare Frederick Hacker.

När drogerna gradvis influerade hennes liv mer och mer förändrades hennes beteende och hon blev nyckfull, splittrad och hade en demoraliserande inverkan på de andra i filmteamet. Som medicinska undersökningar senare visade hade drogerna bit för bit förstört henne.

Gerald Frank avslöjade i sin bok *Judy* att i slutet av inspelningen av *The Pirate* var Garland "komplett och desperat utmattad", utan någon lättnad i sikte. Hon tog sin medicinering för att fly från sin ångest, och sen när hon försökte klara sig utan piller drabbades hon av fysisk smärta och känslan att hon höll på att kvävas blev så intensiv att hon var tvungen att ta drogerna igen. Nu blev "botemedlet hennes sjukdom som blev hennes botemedel som blev hennes sjukdom".

På order av en psykiatriker inledde hon 1949 den första av flertalet vistelser på ett psykiatriskt sjukhus; hon var ännu inte 27 år och utsattes nu för den våldsamma förnedring som elchocker innebär. Under senare delen av 1950-talet hade hennes drog-hänförliga problem med hälsan blivit allvarliga och hon togs in på sjukhus. Hennes kropp var uppsvullen liksom hennes lever och mjälte. Sju veckor senare skrevs hon ut och gjorde sin tredje och sista comeback. Den här gången ordinerades hon Valium, Thorazin (ett neuroleptikum), och vid ett tillfälle 40 tabletter Ritalina på en dag.

> "Hon tog medicinen för att bota sin oro, och när hon försökte utan piller …blev resultatet fysisk smärta och en känsla av kvävning som blev så intensiv att hon tog piller igen…hennes botemedel blev hennes sjukdom …"
>
> — Gerald Frank, författare av *Judy*

Försäkringarna att källan till Garlands problem var en medfödd artistisk neuros (eller likande "psykbabbel") kom enbart från arroganta psykiatriker eller psykologer som hade plånböcker att fylla. Hon hade faktiskt själv formulerat sin bestämda åsikt om sin psykiatriker enligt vad Frank skrev: "Hon var bottenlöst modfälld, alla år som hon hade gått i analys hade inte hjälpt henne… hon hade ingen respekt för psykiatriker, hon hade träffat mer än ett dussin av dem och alla hade svikit henne."

Det var en insikt som hon fick alltför sent. Den 15 juni 1969 uppträdde Garland för sista gången på Half Note Club i Greenwich Village. Sex dagar senare dog hon av en överdos av en psykiatrisk drog på ett hotell i London.[30]

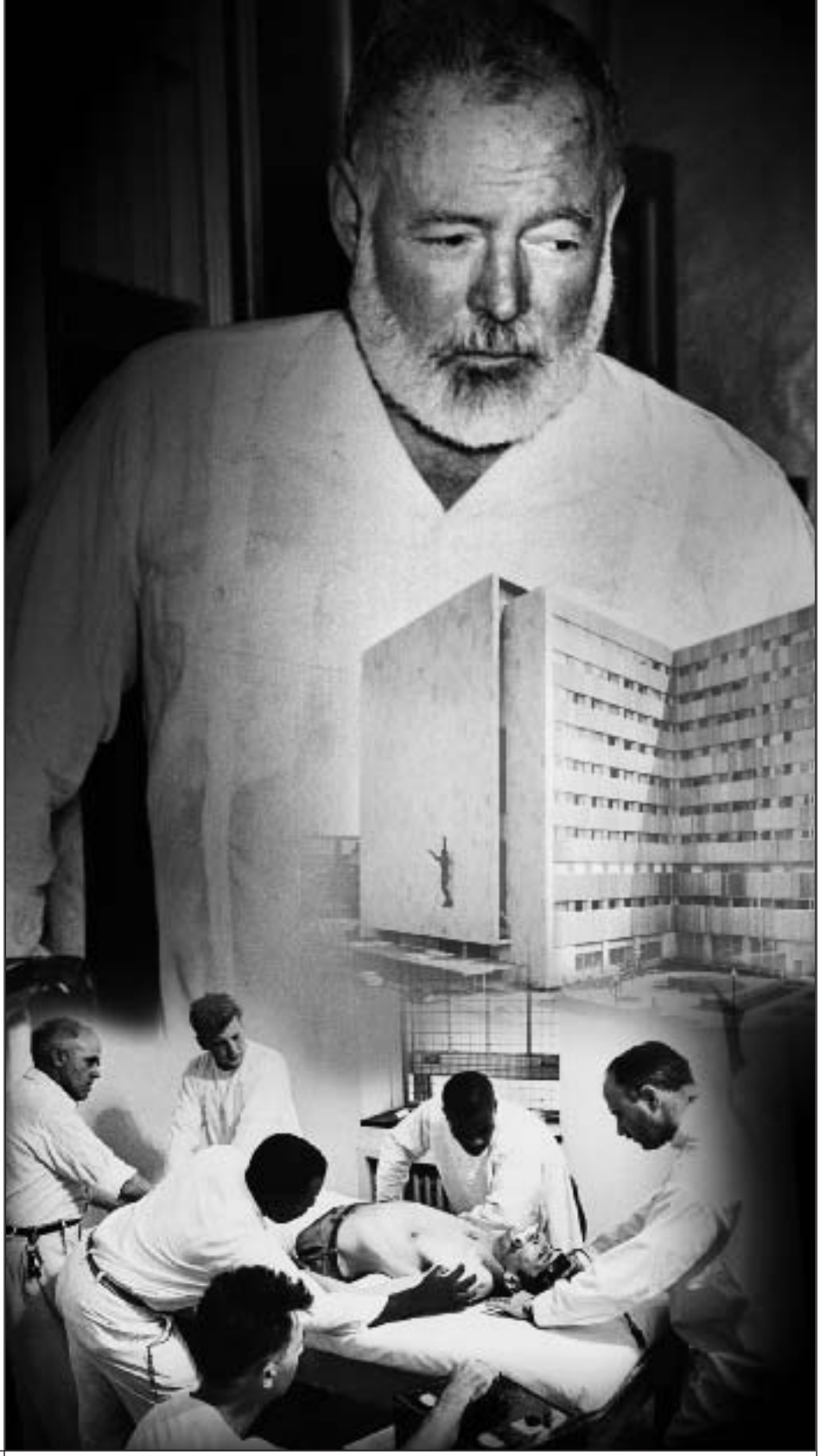
VIKTIGA FAKTA

1 Elchocker, ECT (Electro Convulsive Therapy) — när man låter upp till 460 volt gå igenom hjärnan – kan utplåna minnet och har förstört många stora konstnärers kreativa förmåga.

2 Ugo Cerletti "upptäckte" den brutala metoden i ett slakteri i Rom 1938 där grisarna bedövades med elektricitet innan deras strupar skars upp. Cerletti medgav att det här inspirerade honom att använda det på människor.

3 ECT används fortfarande och hundratusentals människor utsätts årligen för det runt om i världen. I USA inbringar ECT-behandlingar fem miljarder dollar årligen.

4 Psykokirurgi är en brutal metod där man förstör frisk hjärnvävnad för att "ändra på en individs beteende till det bättre". Metoden används fortfarande och fortsätter att förstöra liv.

Lurad till att besöka Mayo Psychiatric clinic, fann sig Nobelpristagaren Ernest Hemingway snart utsatt för en serie brutala elchocksbehandlingar. Trots att han led av svåra fysiska sjukdomar, inkluderande diabetes och högt blodtryck, ignorerade psykiatrikern dessa relevanta faktorer och behandlade enbart de "psykiska störningar" han hade etiketterats med.

KAPITEL TRE

Grymma elchocker: Hur hjärnan förstörs

Om Nobelpristagaren Ernest Hemingway hade levt i dag skulle han sannolikt föra en het diskussion mot psykiatriker som använder honom som ett exempel på "stora författare med psykisk sjukdom". Han lockades till en psykiatrisk inrättning där man tog ifrån honom både hans kläder och värdighet; han gavs 20 elchocker.[31] Flera veckor senare anförtrodde han en vän: "De här chockdoktorerna vet ingenting om författare... De borde få alla psykiatriker att gå en kurs i hur man skapar genom att skriva, så att de skulle känna till något om författare... vad är det för mening med att förstöra mitt huvud och utplåna mitt minne som är mitt kapital, och göra mig arbetslös? Det var en briljant kur, men vi förlorade patienten."[32]

> "Vad dessa chock-läkare inte vet något om är om författare och sådant… Psykiatriker ska tvingas att ta en kurs i kreativt skrivande så de vet något om författare…vad är det förnuftiga i att radera ut mitt minne, som är mitt kapital, och göra mig arbetslös?"
>
> — Ernest Hemingway,
> Nobelpristagare i litteratur

I juli 1961, några dagar efter det han släppts ut från den psykiatriska Mayo-kliniken begick Hemingway självmord.[33]

"Elchock" eller "ECT" är smärta som åsamkas en individ under täckmantel av att vara behandling. Den är lika kontroversiell och destruktiv i dag som den var 1975 när filmen Gökboet visades. Vid den tiden gav psykiatrikerna upp till 20 chocker per dag, och menade att "det gör sinnet rent och låter det växa tillbaka", ett fenomen som är lika osannolikt som att få ett ben att växa tillbaka efter att det har amputerats."[34]

Psykiatriker fortsätter att ljuga om antalet dödsfall som följer på ECT-behandlingar. Offentligt medger de ett dödsfall per 100 000 människor. Frekvensen av dödsfall har verifierats i oberoende undersökningar såsom snarare en på 200, alltså 50 gånger högre.[35] Även om en patient inte dör av ECT minskas dock den förväntade livslängden avsevärt p.g.a. effekterna av denna destruktiva procedur.

ECT-förespråkare påstår förrädiskt att den är "säker och effektiv" – samtidigt som de medger att de inte vet hur den fungerar. Detta har inte stoppat dem från att använda den för att tjäna fem miljarder årligen enbart i USA genom att ge elchocker till mer än 110 000 medborgare och *ytterligare hundratusentals i andra länder.*

Kompositören och sångaren Raven Kane Campbell berättar om hur hennes fars musikaliska drömmar förstördes av ECT. "Min begåvade far, Lou Frechette, var känd som "underbarnet från Chicago", han var biograforganist i de större biograferna och var en av totalt två som kunde spela på världens största orgel vid Chicago Stadion. Du kunde sjunga en melodi för honom och han spelade den för dig och fick det att låta som en hel orkester."

”Allt det här fick dock ett slut när han fick ett nervöst sammanbrott efter att ha tagit flera jobb samtidigt för att försörja sin stora familj. De sena timmarna krävde sin tribut”, som Campbell beskrev det. ”Hjälp anlände i form av tre storvuxna män som kom i en vit bil och hade en tvångströja med sig. Han gavs omfattande chockbehandling och droger. När han långt senare återvände hem, satt han vid sin orgel och grät, när han upptäckte att han hade glömt alla de musikstycken som han hade kunnat spela utantill, och han kunde inte kontrollera sina fingrar som han hade gjort tidigare då han hade spelat helt utan ansträngning.”

Att döda själen

ECT utvecklades 1938 av en italiensk psykiatriker, Ugo Cerletti, efter det att han hade experimenterat med grisar i ett slakteri i Rom. Den elektriska chocken bedövade grisen tillräckligt mycket för att man lätt skulle kunna skära halsen av den och snabbt ta död på den. I dag skickas mellan 180 och 460 volt elektricitet genom den mänskliga hjärnan. En chockvåg passerar genom huvudet som får hjärnan att urladda elektricitet på ett fullständigt kaotiskt sätt. Det här ökar ämnesomsättningen till en mycket hög nivå och syrebrist uppstår i hjärnan och det leder i sin tur till att hjärnceller förstörs.[36] Det här är en process som ger hjärnskador och är orsaken till minnesförlust och den desorientering i rum och tid som alltid följer på elchockbehandling.

Psykokirurgi är en annan ovetenskaplig och brutal ”behandling” med vilken man förstör friska delar av hjärnan med förevändningen att det ska ändra en individs beteende till det bättre. Psykokirurgi gjordes populär på 1930- och 1940-talen av den portugisiske neurologen Egaz Moniz och den amerikanske psykiatrikern Walter Freeman och blev mest känd genom den procedur som kallas *lobotomi*. Moniz sade att för att bota patienten ”måste vi förstöra de mer eller mindre fasta cellförbindelserna i hjärnan.”[37] I en uppföljande 12-årig studie fastslogs att hans patienter drabbades av återfall, de fick kramper och även dödsfall rapporterades.

Freeman använde elchock som bedövning innan han pressade en ispik in i patientens hjärna via ögonhålan och sedan förde instrumentet fram och tillbaka för att skära av nervtrådar i frontalloberna. Han kallade proceduren ”själens kirurgi”. Freeman reste omkring i landet med en ”lobotomibil” och utförde sina kirurgiska övergrepp på ett teatraliskt sätt för alla som ville se på. Pressen döpte hans turné till ”Operation ispik” Proceduren orsakade dödsfall i tio procent av fallen; mer än 10 000 människor dödades i världen under psykokirurgins glansdagar. Freeman förlorade till sist sin praktiklicens efter att en patient hade dött under ingreppet. Moniz sköts senare till döds av en missnöjd patient. Trots detta utförs psykokirurgi fortfarande i många länder.

Både elchocker och psykokirurgi ger kroniska hjärnskador och förstör individernas mentala förmågor och, i många fall, patientens liv.

Psykiatrikern Ugo Cerletti (ovan) låg bakom användandet av elchocker på människor efter att ha experimenterat med dessa på ett slakthus i Rom (till höger) där man bedövade grisar innan de avlivades. Idag utsätts fortfarande hundratusentals individer runtom i världen för elchocksbehandling (ECT)

1

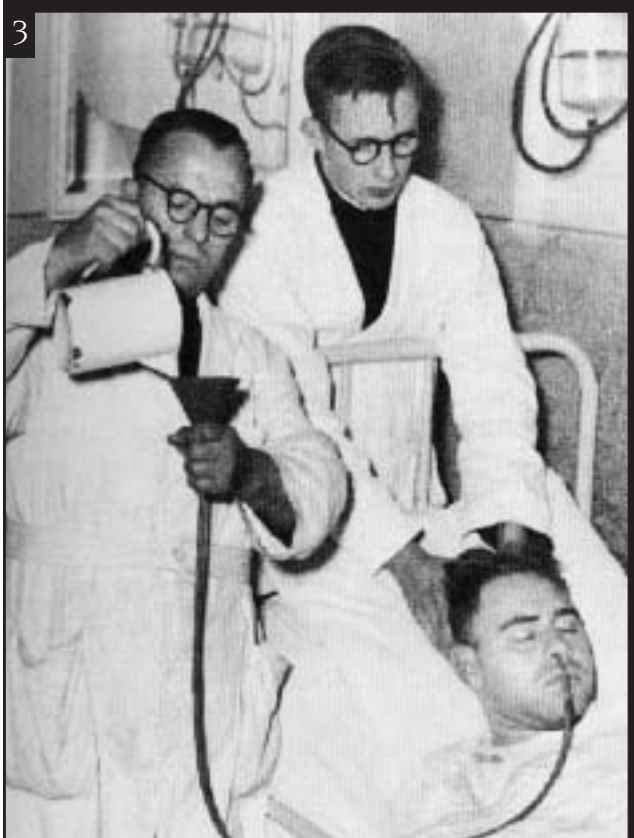
EN REDOGÖRELSE ÖVER FARLIGA BEHANDLINGAR

Psykiatriska metoder där man skär bort hjärnvävnad orsakar obotlig skada och förstör grundläggande sociala förmågor påstås vara "verksamma". Dessa inkluderar1) psykokirurgi (ovan) 2) elchocker (t h) 3) insulinchocksterapi (nedan) 4) metrazolchock (nedan t h).

Idag har väldigt lite förändrats. Psykiatrins "moderna" behandlingar är fortfarande brott mot mänskliga rättigheter, och ändå fortsätter dom envist hävda att deras metoder är överlägsna. Oförmögna att förstå boten för psykiska trauman, fortsätter de rutinmässigt skada orosfyllda individer.

2

3

4

DJUPSÖMNSTERAPI
Dödsfall och bedrägeri

Mellan 1963 och 1979 såg Chelmsfordsjukhuset i Australien ut som en harmlös psykiatrisk institution i Sidneys ytterkanter. Men bakom det intetsägande yttre slets liv i bitar med en grym psykiatrisk metod kallad "djupsömnsterapi". Människor försattes i komatöst tillstånd för upp till tre veckor åt gången med en dödlig cocktail av barbiturater och lugnande medel. Patienterna bands sedan fast nakna i sina sängar och utsattes för plågsamma elchockbehandlingar, ibland två gånger dagligen. De vaknade upp med hjärnskador, med lunginflammation, blodproppar och med en oåterkalleligt förändrad personlighet. Några vaknade aldrig – 48 människor dog.

Gärningsmannen bakom dessa grymheter, psykiatrikern Harry Bailey, utbildades i Storbritannien och Kanada av psykiatriker som hade arbetat för CIA och andra underrättelsetjänster med program för "mind-control". Han betraktades som den australiska psykiatrins "vite riddare" och attraherade många personligheter från teatern.

Sångerskan Helen Reddys syster, Toni Lamond, var en berömd, mycket älskad skådespelerska, som hade fått flera utmärkelser för sina insatser på scenen. Efter en framgångsrik karriär i Australien flyttade hon till USA och uppträdde i *Johnny Carson Show*, och i serier som *Starsky and Hutch* och *The Love Boat*. Men hennes framgång hade ett högt pris – hon blev beroende av smärtstillande preparat och ett antal av "uppåt- och nedåtdroger". Hon återvände till Australien och träffade Bailey, som berättade för henne att hon kunde försättas i sömn och när hon vaknade "skulle alla hennes bekymmer vara borta". Hon vaknade efter Baileys behandling efter tio dagar. Hon hade gått ner i vikt, men hade inte blivit av med sitt pillerberoende. Bailey övertalade henne att fortsätta djupsömnsterapin. Den här gången skrevs hon ut från institutionen, hon var fortfarande drogberoende, hennes minne sviktade och hon hade självmordstankar.[38] Hon gjorde ett självmordsförsök senare, men när hon hade kommit bort från Bailey kunde hon slutligen komma över sitt drogberoende.[39]

Stevie Wright (mitten) och The Easybeats.

Efter två veckor var Stevie Wrights hjärna så illa tilltygad av de 14 elchockerna som han hade fått att det var omöjligt för honom att skriva några sånger under de följande tio åren.

Sångaren Stevie Wright var ett annat av Baileys offer. På 1960-talet var Wright ledande sångaren för Australiens främsta rockband The Easybeats. Han hade en serie hits som t.ex. *She´s so fine* och *Friday On My Mind*. Som 18-åring var han på väg mot en internationell karriär, men redan vid 21 var det slut på berömmelsen. Wright hade blivit heroinberoende och bandet upplöstes. Han togs in på Chelmsfordsjukhuset för djupsömsterapi. När han vaknade efter två veckor var hans hjärna så illa tilltygad av de 14 elchockerna som han hade fått att det var omöjligt för honom att skriva några sånger under de följande tio åren. Faktum är att han aldrig fullständigt återvann sina tidigare skaparförmågor och det slutade med att han blev förtidspensionerad.[40]

År 1979 upphörde Baileys terrorregim. Hans offer förenade sig med KMR och regeringen inledde undersökningar. Djupsömnsterapi förbjöds, de överlevande fick ekonomisk ersättning och Chelmsford stängdes. Bailey själv undvek sina offer genom att begå självmord. Modifierade former av djupsömnsterapi används dock fortfarande i vissa länder, bl.a. Sydafrika, som "behandling" för drogmissbruk.

OFFER SLÅSS FÖR RÄTTVISA:
Mer än 1 000 människor utsattes för Deep Sleep Therapy (DST) i Sydney, Australien. Den dödliga kombinationen av droginducerad koma och elchocker dödade slutligen 48 människor innan den förbjöds. Emedan offren blev kompenserade används fortfarande den dödliga DST i länder som Sydafrika och för "behandling" av drogmissbrukare.

FRANCES FARMER
1914–1970

Historien om skådespelerskan Frances Farmers liv porträtterades 1982 av Jessica Lange i filmen *Frances*. Det är historien om de barbariska, brutala och oförlåtliga skador som psykiatriker tillfogade en av sin tids mest begåvade aktriser.

Farmer var en vacker film- och scenaktris vars karriär lyste upp Hollywood och Broadway på 1930- och 1940-talen Vid 27 års ålder hade hon framträtt i 18 filmer, tre Broadwaypjäser och 30 större radioshower. Hon jämfördes med den stora Greta Garbo.

Hon var upprörd över ett antal misslyckade relationer och pressades av de krav karriären ställde på henne; hon var också beroende av amfetamin som skrevs ut åt henne för att hon skulle kunna hålla sin vikt under kontroll. Farmer skrevs in på en psykiatrisk institution 1943. Det blev slutet på hennes karriär eftersom hon blev kvar på kliniken de följande sju åren där hon tvingades att undergå brutala och ineffektiva chock- och drogbehandlingar. Hon gavs 90 insulinchocker. När hon försökte rymma gav psykiatrikerna henne elchocker för att bryta hennes trotsiga och rebelliska vilja. När man misslyckades med att göra henne till en "mönsterpatient" gavs hon "hydroterapi" – kläddes av naken och lades i ett kar med isvatten för sex till åtta timmar år gången. Utan att kunna uppbringa något motstånd på grund av de droger hon fick våldtogs hon av personal och hyrdes ut som en sexleksak till ortens soldater: "Några av veteranerna på institutionen hade starka minnesbilder av hur Frances Farmer hölls fast av personal och våldtogs av fulla soldater."

Frances Farmers sista "behandling" utfördes av Walter Freeman, psykiatrins "kung" inom lobotomin; hon återfick aldrig sina förmågor. Hon insåg att psykiatrikerna systematiskt hade förstört det som hade betytt mest i hennes liv – hennes tro på sin konstnärliga skaparförmåga.[41] Frances Farmer dog vid 57 års ålder, utblottad och andligt nedbruten.

"Trösta aldrig dig själv med att tro att fasan är borta, för den finns där lika mycket och lika ondskefullt som den gjorde under Bedlams föraktliga tid. Men jag måste återberätta fasan som jag minns den med förhoppningen att någon kraft för mänskligheten ska bli rörd och för evigt befria de olyckliga varelser som ännu är fångna bakom kulisserna i sönderfallande institutioner."

— Frances Farmer

I en intervju med E! Entertainment, erkände Frank Freeman, son till "kungen av lobotomi", Walter Freeman, att personen som hans far opererar på fotot (som ses på sidan 21) är Frances Farmer.

VIKTIGA FAKTA

1 Under 1900-talets första hälft började många afroamerikanska musiker använda heroin och andra olagliga droger för att stänga ute rasismens starka påverkan, bl.a. Billie Holiday, Bud Powell och Charlie "Bird" Parker.

2 Ofta blev artister ordinerade starka avtrubbande lugnande medel som var mer beroendeframkallande än de substanser de försökte sluta använda.

3 När Bud Powell blev intagen på en psykiatrisk klinik, efter att ha blivit misshandlad av polisen, vägrade psykiatrikerna att tro på att han var pianist och kompositör, gav honom diagnosen "storhetsvansinne" och satte på honom en tvångströja. Han blev elchockad och neddrogad vilket i slutändan ledde till att han bröts ned och dog.

4 Den mångfaldiga Grammy-vinnaren och artisten Chick Corea säger att konstnärer får betala ett högt pris när de blir utsatta för psykiatrisk "behandling" - ett pris som inte har någonting att göra med konst utan helt och hållet har att göra med att avsiktligt manipulera och ödelägga konstnärer verksamma inom alla kreativa områden.

Billie Holiday sökte hjälp av psykiatriker för att hantera sitt förödande drogmissbruk. Behandlingen misslyckades och hennes liv vittrade sönder på grund av missbruket.

KAPITEL FYRA

Med jazzens legender som måltavla

Billie Holidays paradnummer *Strange Fruit* var ett starkt ställningstagande mot rasism, i synnerhet mot de vita lynchmobbarnas mord på svarta i Södern. Holiday talade om rasismens effekter: När hon uppträdde med Count Basie i Detroit, sade vita klubbägare åt henne att hennes ansikte ”var alldeles för ljust för att hon skulle kunna uppträda med alla de svarta männen i Basies band. ”Någon skulle kunna tro att jag var vit om ljuset inte kom rätt på mig. De skaffade speciell mörk kräm och sade åt mig att använda den... Jag sa att ’det gör jag visst inte’. Men de hade våra namn på kontrakten, och om jag vägrade så hade det kunnat ställa till med elände med bokningarna, inte bara för mig, utan för alla andra som var med i bandet.”[42]

> Billie Holiday försökte 1946 sluta med sina heroinvanor, hon lade in sig på en privat psykiatrisk klinik och betalade 2000 dollar – en stor summa på den tiden. Efter ett års ”terapi” blev hon arresterad för droginnehav.

Författaren av *Jazz Education*, Scotty Wright, rapporterade att till och med berömda afro-amerikanska jazzmusiker kunde utsättas för svåra förolämpningar på grund av sin hudfärg. På grund av detta blev ett “beklagansvärt stort antal musiker beroende av droger, när de försökte att bli fria från smärtan och den ovärdiga tillvaron när de inte stod på scenen, för att kunna vara mer öppna och tillfreds med sin konstutövning när de uppträdde på scenen.”[43]

Heroin hade samma effekt på många jazzmusiker under 1930- och 1940-talen som psykedeliska droger och lugnande medel hade på rockmusiker på 1960-talet. Genom sin dämpande effekt på nervsystemet skapar heroin en illusion hos individen att denne ”blir orädd och självförtroendet stärks och det här ledde till att musiker trodde att de kunde få stora framgångar utan att anstränga sig”.[44]

Listan på offer var lång: Billie Holiday, Bud Powell, Charlie Parker och många fler.

Att lita på att psykiatrin skulle ”bota” deras beroende var ett fatalt misstag.

År 1946 försökte Holiday bryta sig ur sitt heroinberoende, och skrev in sig på ett privat psykiatriskt sjukhus; officiellt hette det att hon var där för behandling av ett nervöst sammanbrott. Hon betalade 2000 dollar för tre veckors behandling – en enorm summa på den tiden. Inom ett år efter hennes terapi arresterades hon för narkotikabrott och det tillstånd som hon behövde för att uppträda på New Yorks kabaréer drogs in. Hon dog i juli 1959 medan hon satt inspärrad på ett sjukhus.[45]

Charlie ”Bird” Parker föddes 1920. Vid 15 års ålder var han professionell musiker. Han bidrog med innovativa idéer till jazzen och senare, tillsammans med andra, skapade han *bebop*, som ansågs spegla den smärta och hopplöshet de svarta i gettona kände. År 1946 arresterades ”Bird” i Los Angeles för

Charlie Parker

> ECT ”kunde permanent försvaga (Charlie) Parker´s reflexer, reducera honom till en foglig personlighet (och) en mycket genomsnittlig musiker.”
>
> — Dr. Richard Freeman, som hindrade Parker från att bli utsatt för elchocker men inte från beroendeframkallande psykiatriska droger.

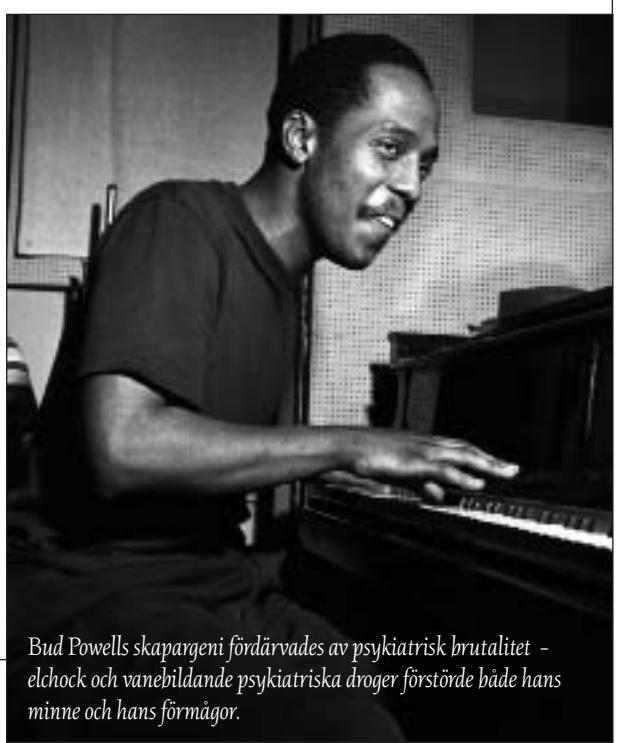
droginnehav och fördes till Camarillo State Psychiatric institution.[46] Han undgick med en hårsmån att få elchocker efter det att en läkare, Richard Freeman, ingrep och sade att, ”det skulle kunna fördärva Parkers reflexer permanent, och förvandla honom till en foglig personlighet och en högst medelmåttig musiker”.[47] Han fick dock starka personlighetsförändrande droger. Efter att ha skrivits ut från den psykiatriska institutionen återvände han till samma rasistiska och drogrika omgivning som han vuxit upp i. Den 12 mars 1955 dog ”Bird” av en hjärtattack vars orsak relaterades till hans drog- och alkoholmissbruk. Han blev 34 år.

Bud Powell betydde för pianot det samma som Charlie ”Bird” Parker betydde för saxofonen. Även Powell deltog i att skapa *bebop*. Han föddes i Harlem 1924, och betraktades som ett underbarn. När han var sju år tog musiker i grannskapet honom med sig så att andra skulle kunna beundra hans pianospel. Han gjorde sina första skivinspelningar när han var 19.[48]

År 1945, när han led av sviterna efter att ha misshandlats av poliser, lades Powell in på Belleview Psychiatric Clinic för undersökning. I intagningsformuläret skrev han under yrke: ”Pianist och kompositör av mer än 1 000 sånger.” Psykiatrikern diagnosticerade detta som ”storhetsvansinne” och satte honom i tvångströja. Han tillbringade större delen av året med att återhämta sig från misshandeln och den behandling som han hade fått; han led av plågsam huvudvärk, kramper och han uppträdde oberäkneligt. År 1947, kort efter det att han hade komponerat *Celia*, som var en hyllning till hans dotter, blev han intagen och fick stanna elva månader på kliniken. Medan Charlie Parker hade lyckats undgå att få elchocker på grund av att behandlingen oåterkalleligt skulle ha skadat hans musikaliska förmåga, hade Powell inte samma tur. Vännen Jackie MacLean sade: ”På grund av ECT-behandlingen som de hade gett honom kom Bud inte ihåg så värst mycket egentligen om sitt liv innan han kom till sjukhuset… Jag kunde nämna namn för honom och han var tvungen att tänka efter och fråga ’Vem är det’?”

När han arresterades för narkotikabrott 1951, spärrades Powell in på Pilgrim State Psychiatric Institution i ytterligare 11 månader och utsattes för ännu flera elchocker; hans hälsa började vackla allt mer. År 1959 flyttade han till Frankrike där man fortsatte att ge honom Thorazin, ett kraftfullt lugnande medel som åstadkommer vad man kallar ”kemisk lobotomi”.

År 1964 var Powell helt uppsvälld, hans blick var tom och han hasade omkring på ett sätt som avslöjade att han var drogad.[49] Han dog den 16 augusti samma år av en kombination leverinsufficiens, tuberkulos och undernäring. Femtusen människor kantade gatorna i Harlem för att hylla honom på hans sista färd.

Bud Powells skapargeni fördärvades av psykiatrisk brutalitet – elchock och vanebildande psykiatriska droger förstörde både hans minne och hans förmågor.

Ett budskap från Chick Corea

Chick Corea, legendarisk jazzkompositör och pianist, har nominerats till Grammy-priset 31 gånger och har vunnit det elva gånger. Coreas tolkning av Bud Powells musik producerades på en skiva med titeln Remembering Bud Powell.

En konstnär ägnar vanligtvis första delen av sitt liv helt åt att utveckla sig konstnärligt. Övning, tillämpning, praktik, han tar itu med outforskade områden, lär sig på alla tänkbara sätt. Det blir inget betalt för det här hängivna arbetet. Det är hans investering i framtida drömmar.

Framgångsrika konstnärer har egenskapen att de inte ger upp i första taget, och de ignorerar motgångar, misslyckanden och svårigheter som har med den omedelbara överlevnaden att göra, som mat och husrum – de fortsätter helt enkelt mot sina egna kreativa mål. De håller sig till den slags effekt som de vill skapa med sitt konstnärskap – de bara fortsätter, oavsett vad som händer.

Konstnären måste nå människor med sin konst, oavsett hur intensivt han motarbetas av människor i sin omgivning. Han måste lära sig att bibehålla sin integritet, och samtidigt tjäna tillräckligt mycket pengar för att kunna betala hyran. Det är inget dåligt konststycke.

Det är verkligen ingen enkel väg att gå, och det kan vilken framgångsrik konstnär som helst berätta. När det gäller detta, så finns det ett litet fåtal som skiljer sig från mängden och skapar ett arv av kraftfulla och unikt kreativa verk som välförtjänt ger dem epitetet geni.

I de flesta fall betalas dock ett högt pris för sådan konstnärlig framgång – ett pris som inte har något med konst att göra, utan är uttryck för avsiktlig manipulering och förgörande av konstnärer inom alla konstarter. Bud Powell, ett innovativt geni inom mitt område, var en som på ett tragiskt sätt fick betala detta pris.

Jag skriver kortfattat här, inte om hans formidabla konstnärliga gåvor – de har jag gett erkännande i annat sammanhang. Jag skriver i stället om de onödiga och brutala psykiatriska behandlingar som mer och mer förstörde hans allra mest kreativa år, och till slut släckte själva lågan i hans skapande.

> "Den sanna berättelsen om den smärta, den förvirring och de krossade konstnärliga drömmar som psykiatrin (och dess kusiner psykologi och psykoanalys) har fört med sig i i konstens område är en berättelse som måste berättas och ses för vad den är."
>
> — Chick Corea, jazzmusiker och 11-faldig Grammy-vinnare

Den sanna berättelsen om den smärta, den förvirring och de krossade konstnärliga drömmar som psykiatrin (och dess kusiner psykologi och psykoanalys) har fört med sig i konstens område är en berättelse som *måste* berättas och ses för vad den är. Utan förståelse för livet eller konsten kan de varken bota eller verkligen hjälpa, och är de extremt farliga för din hälsa och tillväxt som konstnär. Att söka det slaget av "hjälp" för att bättre kunna handskas med det oundvikliga tryck och den stress det innebär att vara konstnär, kommer bara att ytterligare förvirra, försvaga och i slutändan förstöra din kreativitet.

Jag ger helhjärtat det här rådet till vem som helst som på något sätt är aktiv inom konsten, och som bryr sig om sin egen ökade framgång eller överlevnad.

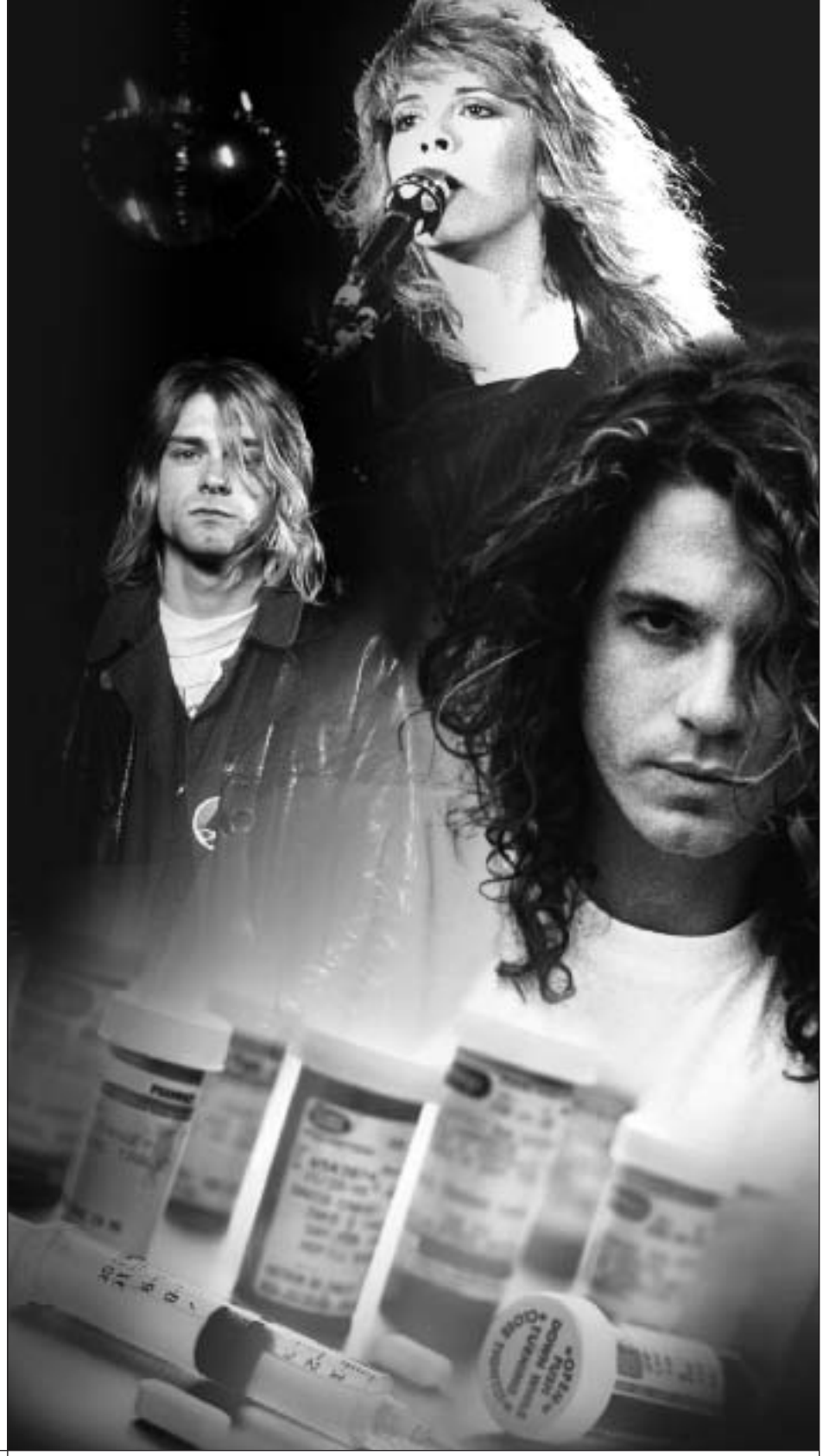
VIKTIGA FAKTA

1 När de har drabbats av den stress som följer med berömmelse och en position i rampljuset, har man skrivit ut personlighetsförändrande droger åt konstnärer som en ”snabbkur” som skulle hjälpa. För många har detta varit ödesdigert och på ett tragiskt sätt lett till döden.

2 Producenten Don Simpson, sångaren Chuck Negron (Three Dog Night), skådespelaren och komikern Eric Douglas föll alla offer för misslyckade psykiatriska drogrehabiliteringsprogram som gjorde dem beroende av droger och som till slut, i Simpson och Douglas fall, ledde till deras död. Sångaren i INXS, Michael Hutchence föll också offer för detta.

3 År 2004 utfärdade Food and Drug Administration (USA:s motsvarighet till Läkemedelsverket) en allmän varning för att psykiatrins senaste antidepressiva medel orsakar självmord och våldsbenägenhet. Det här är droger som på ett vårdslöst sätt har marknadsförts i filmer och i TV-serier, och som på ett aningslöst sätt skapar en kultur som allt värre hemsöks av sinnesförändrande droger.

4 Det har också framkommit att droger mot psykos [eller tyngre lugnande medel] orsakar koncentrationssvårigheter, känslomässig avtrubbning, sexuella störningar, blodsjukdomar och livshotande diabetes.

Kurt Cobains (Nirvana) och Michael Hutchences (INXS) död kan spåras tillbaks till misslyckade psykiatriska drogrehabiliteringsprogram eller föreskrivna självmordsframkallande droger. Stevie Nicks (Fleetwood Mac) sade att Klonopin, ett nervlugnade medel, var värre än hennes kokainberoende och svårare att sluta med.

KAPITEL FEM
Psykiatriska droger är skadliga

Aldous Huxley berättar i sin roman *Du sköna nya värld* 1932 om ett ”utopiskt” men totalitärt samhälle som kontrolleras av droger: ”Och diktatorn… är smart som uppmuntrar… friheten att dagdrömma under påverkan av knark och filmer och radion, det kommer att hjälpa dem förlika sig med slaveriet som är deras öde.”[50]

Idag, med den ökande utskrivningen av sinnesförändrande droger, har Huxleys *Sköna nya värld* blivit alldeles för verklig.

Författaren Donald Spoto skrev i *A Passion for Life*: ”Piller, sprutor, amfetamin, barbiturater – det var den arsenal man hade för ett gott liv, ett tecken på ett fullspäckat program och ett glamoröst liv, en kur nästan lika populär som täta besök hos terapeuter och psykiatriker… [M]en för många celebriteter, var Max Jacobsons [”dr Feelgood”] uppåttjack det bästa av allt. Det var en intravenös amfetamindos… som gav en ögonblicklig känsla av förbättrad mental kapacitet, den minskade sömnbehovet och skapade en onaturlig euforisk känsla. Den var kontroversiell men ännu inte olaglig och många höjde den till skyarna innan missbrukets fasor blev synliga.”[51]

> President John F. Kennedy, Elisabeth Taylor, Eddie Fisher, Andy Warhol, Johnny Mathis, Truman Capote, Otto Preminger, Anthony Quinn och Tennessee Williams var alla underkastade psykiatrikern Max Jacobsons psykotropiska drogmix…

Jacobsons patientlista var lång och imponerande, fortsatte Spoto (där fanns Tenessee Williams, Cecile B. De Mille, Zero Mostel och Margaret Leighton), och det fysiska och psykologiska beroende som han skapade hos dem med sina droger, fick de rika och berömda att ofta knacka på hans dörr.”[52]

President John F. Kennedy, Elizabeth Taylor, Eddie Fisher, Andy Warhol, Johnny Mathis, Truman Capote, Otto Preminger, och Anthony Quinn blev också utsatta för Jacobsons kemiska bomb. Debbie Reynolds, som då var gift med Fisher, sa till *San Francisco Chronicle* år 1989: ”Jag insåg inte vad som var fel eller vad hans besök hos Max Jacobsen (sic) – ”uppåttjackdoktorn”, som alltid var redo att ge celebriteter en spruta – skulle leda till. Jag kallade honom ’doktor spruta’.”

Psykiatriska droger är mycket beroendeframkallande. Psykiatriker känner till detta, vilket förvärrar brottet.

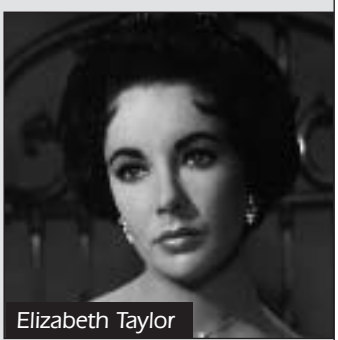
Don Simpson, en av Hollywoods mest kända producenter (*Top Gun, Flashdance, Snuten i Hollywod och The Rock*) var ett tragiskt exempel på psykiatrisk oansvarighet. Han ordinerades psykiatriska droger för att kunna sluta med narkotika – en vanebildande substans ersatte helt enkelt en annan. Den 19 januari 1996 påträffades Simpson död av en kraftig överdos i sitt hem. Polisen hittade 80 burkar med droger i huset som han fått på recept. Vid obduktionen kunde man konstatera att det var en ”cocktail” av kokain och receptförskrivna antidepressiva och lugnande som hade orsakat att han fick hjärtsvikt och dog.[53]

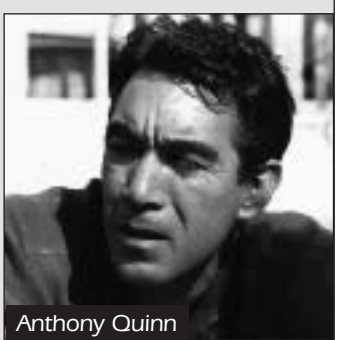
Celebriteternas psykiatriske droglangare

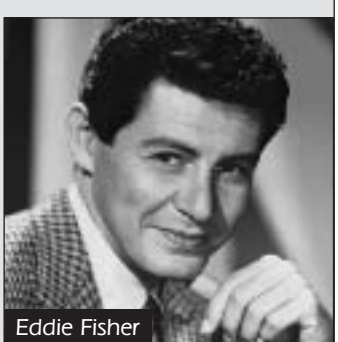
Under flera års tid injicerade New York-psykiatrikern Max Jacobson (Dr "Feelgood") amfetamin och andra psykiatriska droger i venerna på flera hyllade konstnärer och artister, författare och politiker som Eddy Fisher, Anthony Quinn och Elizabeth Taylor. Hans specialitet var att ordinera och ge amfetamin till *friska* patienter, inte att bota någon "störning". De mest berömda av hans patienter var president John F. Kennedy och First Lady Jaqueline Kennedy. Jacobson skröt för alla som ville höra på att de hade gett honom en slipsnål för att visa honom sin uppskattning; den var försedd med texten "Jag reste tillsammans med Kennedys. Jag behandlade Kennedys. Jack Kennedy. Jaqueline Kennedy." Han var övertygad om att: "De hade aldrig klarat sig utan mig."[62]

Debbie Reynolds som var gift med Fisher när denne fick sin "behandling" av Jakobson döpte psykiatrikern till "Dr Nål". Ronald K. Siegel, psykofarmakolog vid UCLA, som hade studerat metamfetamin vilket var del av Jakobsons drogcocktail, sa att den först ger "en euforisk känsla, energi och självförtroende. När man fortsätter med den så leder den till depression, sömnighet och ökad tolerans för drogen, och utlöser ett ökat behov av den…" Med andra ord så gjorde Jacobson konstnärer och politiska ledare till drogmissbrukare.

John F. Kennedy

Elizabeth Taylor

Anthony Quinn

Eddie Fisher

Chuck Negron, före detta sångare i *Three Dog Night*, som hade fått samma psykiatriska ersättningsprogram som Simpson, och inte heller lyckats sluta med sitt missbruk, sa: "De …skickade ut mig på gatan med olika mediciner som var legala… Vid ett tillfälle var mitt missbruk värre med de medel jag fått på recept än när jag började där." År 1993 anklagade Kaliforniens medicinalstyrelse den psykiatriker som drev "avgiftningsprogrammet", Robert P. Freemont, för stor försumlighet och oprofessionell hantering, eftersom han skrivit ut alldeles för mycket droger och gett mediciner utan uppföljning med ordentliga undersökningar. Freemont dog innan styrelsens undersökning var klar.[54]

Den 6 juli 2000 dog Eric Douglas, son till Kirk Douglas och halvbror till Michael, av "akut förgiftning", av receptbelagda lugnande och smärtstillande medel i kombination med alkohol.[55] Coronern fastslog att dödsorsaken för skådespelaren och stå uppkomikern, var en "oavsiktlig överdos. Detta är ett annat tragiskt exempel på ett misslyckat psykiatriskt rehabiliteringsprogram. I en artikel i *Los Angeles Times* om hans död, kan man läsa: "Domstolen och medicinalstyrelsen anger att Douglas slutliga och ödesdigra fall kan bero på behandling han fått av en psykiatriker som sedan dess fått sin legitimation indragen av medicinalstyrelsen i Kalifornien." År 2001 ingav Douglas en stämningsansökan mot psykiatrikern, William O. Leader, som hade behandlat Eric mellan 1997 och 1999. I stämningen fastslogs att Leader hade gett nästan dödliga doser av psykiatriska droger och därmed gjort Douglas oförmögen att ta hand om sig själv och nästan dödat honom två gånger. Enligt domstolens dokument hade Leader också skrivit ut droger per telefon utan att träffa Douglas. En förlikning gjordes i maj 2004.[56]

Psykiatrin för fram en falsk bild av vetenskaplighet och – utan en tillstymmelse till bevis – hävdar man att "biokemisk obalans i hjärnan" orsakar psykiska störningar och missbruk, men i själva verket gör man inget annat än kontrollerar och manipulerar människors liv.

Begrunda dessa ord av psykiatrikern Nathan Kline och hans anhängare 1967 när de planerade samhällets psykotropa framtid fram till år 2000: "Vi som arbetar inom det här området ser en utvecklingspotential med nästan total kontroll över människans emotionella status, mentala funktioner och handlingsvilja. Dessa mänskliga företeelser kan startas, stoppas eller elimineras genom användningen av olika typer av kemiska substanser. Det som vi kan åstadkomma med vår vetenskap nu kommer nu att påverka hela samhället."[57]

Komikern Eric Douglas, son till Kirk Douglas, kämpade med ett drogmissbruk men misslyckades till slut på grund av en kombination av starka psykofarmaka mixade med alkohol vilket orsakade en dödlig "akut förgiftning".

Eric och Kirk Douglas

Stevie Nicks (mitten) och Fleetwood Mac

Och påverkat samhället har de gjort! Miljoner människor tar nu personlighetsförändrande psykofarmaka. Psykiatriker skriver ut dem vitt och brett, och ignorerar avsiktligt de skadliga biverkningarna och risken för beroende. Man håller allmänheten "bedrövligt okunnig om farorna" med dem.[58]

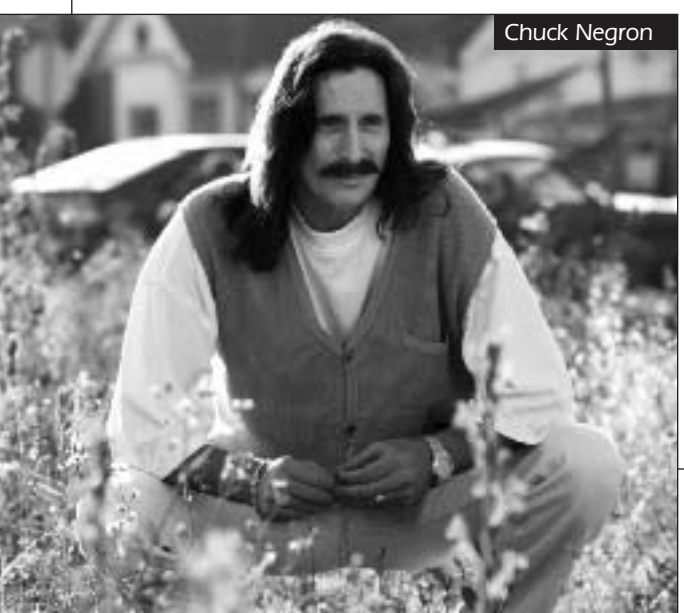
Stevie Nicks, förstastämma i *Fleetwood Mac*, kan vittna om det här. År 2001 gav hon ut ett nytt soloalbum, det första sedan 1993. Hon berättade om sin åttaåriga frånvaro från musiken: hon hade varit fast på det lugnande medlet Klonopin, som skrivits ut av en psykiatriker. "Jag hade just lagt av med kokain", berättade hon för *Entertainment Weekly*, "och det här var runt en och en halv månad senare, och allt var bra, verkligen bra. [Men] för att lugna alla runtomkring mig gick jag till en psykiatriker. Det var dumt… Det var fruktansvärt att jag bara kunde gå till en psykiatriker och de kunde sätta mig på en medicin som nästan förstörde min karriär, nästan förstörde mig, nästan förstörde mina föräldrar – för jag bara försvann för dem under de här åren…"[59] I en annan intervju sade hon: "Min skaparförmåga försvann. Jag blev vad jag kallar "the 'whatever' person" [personen "vem bryr sig"]. Jag brydde mig inte om nånting…"[60]

Kokainmissbruket hade varit en mardröm, men hon hade aldrig kunnat föreställa sig de abstinenssymtom hon fick från psykofarmakan. Klonopin är ett lugnande medel i gruppen benzodiazepiner. Studier visar att de kan skapa ett beroende efter 14 dagar. En person behöver trappa ner långsamt. Stevie Nicks berättade om de stora svårigheter hon hade att sluta med Klonopin: "Jag förstod att [psykofarmakan] tog död på mig… Jag var på [drogrehabiliteringscentret] och var sjuk i 45 dagar, verkligen, verkligen sjuk. Och jag såg långa rader av missbrukare som kom och gick. Det var heroinfolket, 12 dagar… och sedan försvann dom. Och jag fanns fortfarande kvar.[61]

> "Det var så hemskt att jag kunde gå in till en psykiatriker och han kunde sätta mig på denna medicinering som nästan förstörde min karriär, nästan förstörde mig och nästan förstörde mina föräldrar - därför att de förlorade mig under tre år.."
>
> — Stevie Nicks, ledande sångare i Fleetwood Mac, som pratade om beroende av lugnande medel.

Psykofarmaka får inte en person att bli mer skapande och ger absolut inte någon kunskap om livet eller sinnet; de gör det inte lättare för en person att lösa sina problem. De kan få en person att tro att hans problem är lösta och att han är i bättre tillstånd, men allt som egentligen hänt är att han blivit mindre medveten, mindre i kontroll av sitt liv. Det ursprungliga problemet finns fortfarande kvar.

Men psykiatrin har lyckats marknadsföra sig som en gren av medicinen och ändrat människors synsätt på de psykiatriska drogerna: de ses nu ofta som receptbelagd *medicin*, inte som de livshotande ämnen de egentligen är.

Chuck Negron

Chuck Negron, sångare i Three Dog Night, gick igenom samma psykiatriska drogersättningsprogram som producenten Don Simpson, misslyckades med att bli av med sin missbruk och sade att de föreskrivna psykiatriska drogerna orsakade ett "än större missbruk".

DROGER, våld och självmord

Tre dagar innan hon dödade sin man, komikern Phil Hartman, berättade Brynn Hartman för sina vänner om biverkningarna från sina antidepressiva läkemedel som "fick henne att känna "som om hon var på väg att hoppa ur skinnet."

Den 28 maj 1998 mördade Brynn Hartman sin man, komikern Phil Hartman – känd för sitt arbete med *Saturday Night Live, The Simpsons* och *Third Rock From The Sun* – innan hon tog sitt eget liv. Rynn Hartman gick på ett SSRI-preparat, ett antidepressivt medel, vilket obducenten fann i hennes kropp tillsammans med alkohol och kokain. En stämning ingiven 1998 av handläggaren för Hartmans dödsbo hävdade att psykiatrikern Arthur Sorosky från Los Angeles hade låtit henne prova det antidepressiva medlet i mars samma år och att hon veckorna före skottdramat hade berättat för bekanta om biverkningarna som fick henne att känna "…som om hon skulle hoppa ur sitt skinn". Det stod vidare att hon kontaktat psykiatrikern för hjälp fyra dagar innan incidenten – han föreslog bara att hon skulle halvera dosen. En stämning inlämnades av familjemedlemmar och förlikning träffades utan rättegång.[63]

Dr. Joseph Glenmullen vid Harvard Medical School, författare till *Prozac Backlash*, säger att folk som tar SSRI-preparat kan "bli utom sig av oro…. som om dom skulle vilja hoppa ur sitt skinn. Denna irritation och impulsivitet kan göra folk självmordsbenägna eller våldsbenägna."[64]

I mars 2004 varnade Food and Drug Administration (FDA – den amerikanska motsvarigheten till Läkemedelsverket) för: "Oro, upprördhet, panikattacker, insomnia, irritation, fientlighet, impulsivitet, akatisi (svår oro som leder till våld), hypomani och mani, har rapporterats hos vuxna och pediatriska patienter som behandlas med [SSRI] antidepressiva medel."[65] I oktober 2004 beordrade FDA att en "black box-varning" (högsta riskklass) placeras framträdande på SSRI-preparaten, för att betona att drogen kan orsaka självmord. Emellertid varnar detta inte för drogens tendens till mordiskt beteende och att folk dör på grund av dem.

Dr David Healy, chef för North Wales Department of Psychological Medicine, som vidtagit grundliga undersökningar av SSRI-preparat sammanfattar: Vad som är mycket, mycket tydligt är att människor blir fientliga när dom tar dessa."[66]

Rubriken som *Washington Times' Insight* hade i sin artikel om skotten på Columbine High School, "Fastän de chockats av bisarra skottlossningar i skolor är det få amerikaner som har noterat hur många av dem som avlossade skotten fanns bland de sex miljoner barn som nu går på nu på psykofarmaka."[67] Ledaren, Eric Harris, hade tagit ett antidepressivt medel med biverkningar som mani, irritation, aggressioner och fientlighet.[68] Manin kan hos individer resultera i "bisarra, storslagna, mycket invecklade och destruktiva planer, inkluderande massmord…", enligt psykiatrikers egen rapportering.[69]

År 1998 tog Michael Hutchence, sångare i det australiensiska rockbandet INXS, sitt eget liv efter att ha tagit alkohol i kombination med självmords- och våldsframkallande antidepressiva medel. Obducenten kom fram till att Hutchence "hängde sig själv med sitt eget bälte, spännet gick sönder och hans kropp hittades knästående på golvet med ansiktet mot dörren."

INXS gitarrist Tim Farris sade till media: "Jag kan inte bli arg på Michael…Jag tror att världen [folk] borde vara väldigt försiktiga med att ta antidepressiva medel…folk borde [inse att] dom sätter sådant i sina kroppar…"[70]

Sångaren och kompositören Elliott Smith var 1997 Oscarsnominerad för bästa originalsång, "Miss Miser", som var ledmotiv i filmen *Good Will Hunting*. Han gjorde två CD-skivor till och arbetade på ytterligare en när han hittades död 21 oktober

2003, från vad som var uppenbart från en egen orsakad knivskada i bröstet. En psykiatriker från Los Angeles hade behandlat Smith för alkohol och drogmissbruk. Obducenten hittade "föreskrivna nivåer av antidepressiva medel och ADHD-mediciner inkluderande clonazepam, mirtazapin, atomozetin and amfetamin…"[71]

Skådespelaren Spaulding Gray blev 1987 berömd för sin monolog *Swimming to Cambodia*. Han spelade också huvudrollen på Broadway i Gore Vidal's *The Best Man*. Under stor del av sitt liv kämpade han mot den felaktiga diagnosen "ärftlig depression" trots att det inte finns några bevis på att depression är genetisk eller ärftlig.

Allvarligt skadad av en bilolycka 2001, tillbringade Gray 31 månader med att tillfriskna. Trots det faktum att – som en vän sade – han led av en skallfraktur och fysiskt trauma ställde psykiatriker diagnosen depression och föreskrev en cocktail av psykofarmaka. I kölvattnet av misslyckade behandlingar följde den oundvikliga intagningen på psykiatriska institutioner, likväl som självmordsförsök. Hans fru, Kathie Russo, sade om terapeuterna: "Allihop spenderade tio minuter med honom sedan blev han avfärdad." Allt eftersom nya psykiatriska droger och terapier misslyckades påbörjades den nedåtgående spiralen. "Nämn det och han har fått det: antidepressiva, antipsykotiska. Han var på Depakote första gången han försökte hoppa från en bro. Han var på en så hög dos att han var helt borta", sade hon.[72]

"Detta var en man som aldrig tagit antidepressiva medel i hela sitt liv," sade hon: "och han fick nu en cocktail av fem olika piller varje morgon…Han gav upp. Han sade bara: 'Ingenting fungerar'."

Den 10 januari 2004 lämnade Gray sitt hem och familj, inkluderande tre barn , och återvände aldrig. Hans kropp hittades 7 mars flytande i East River i New York, ett uppenbart självmord.[73]

Psykiatriker känner nu till sambandet mellan psykiatriska droger, våld och självmord. Men inkomsterna från att fortsätta skriva ut dessa droger är tydligen för höga för att sloppa dem—enbart för att skydda eller rädda liv.

Andra skadliga effekter av droger

I filmen *A Beautiful Mind* skildras nobelpristagaren John Nash som om han förlitade sig på psykiatrins senaste genombrott angående droger för att hindra ett återfall av sin "schizofreni". Det är emellertid en uppdiktad Hollywoodberättelse. Nash tillbakavisar filmens bild av honom där han tar "nyare mediciner" [de senaste antipsykotiska medlen] när han fick sitt nobelpris. I själva verket hade Nash inte tagit några psykiatriska droger på 24 år och hade återhämtat sig på naturlig väg från sitt förvirrade tillstånd.

Lättare lugnande medel och benzodiazepiner kan orsaka letargi, yrsel, förvirring, nervositet, sexuella problem, hallucinationer, mardrömmar, allvarlig depression, extrem rastlöshet, sömnproblem, illamående och muskelryckningar. Att tvärt sluta med användningen av dessa preparat kan resultera i epileptiska anfall och dödsfall. Därför är det mycket viktigt att aldrig sluta tvärt eller göra det utan ordentlig medicinsk övervakning, även om drogen inte har tagits i mer än ett par veckor.

Tyngre lugnande, antipsykotiska medel, som även kallas neuroleptika, ger ofta svårigheter att tänka, dålig koncentration, mardrömmar, känslomässig avtrubbning, depression, förtvivlan och nedsatt sexuellt förmåga. De kan också orsaka *tardiv dyskinesi* – plötsliga, okontrollerbara, smärtsamma muskelkramper och spasmer, förvridna benrörelser, grimaserande och förvridna rörelser av ansiktsmuskulaturen. De framkallar även akatisi, en allvarlig rastlöshet som studier har visat kan orsaka våldsam upprördhet eller psykos. En potentiell dödlig effekt är malignt neuroleptikasyndrom, vilket inkluderar muskelstelhet, förändrat mentalt tillstånd, oregelbunden puls eller instabilt blodtryck och problem med hjärtat. Som om detta inte vore allt, kan plötsligt dödsfall på grund av hjärtinfarkt inträffa som "ett av de allvarligaste hoten med långvarig droganvändning", skriver dr William H. Philpott och fil. dr Dwight K. Kalita i *Brain Allergies*.[74]

> Psykiatriker känner faktiskt till sambandet mellan psykiatriska droger, våld och självmord. Men affärerna med att skriva ut droger är helt klart alldeles för bra och givande för att kunna stoppas – endast för att skydda och rädda liv.

Nyare antipsykotiska medel: En av 145 patienter som påbörjade kliniska försök med fyra atypiska (nya) antipsykotiska medel avled, ändå omtalas aldrig dessa dödsfall i den vetenskapliga litteraturen.[75] Trettiosex patienter som ingick i de kliniska försöken begick självmord.[76] Andra allvarliga biverkningar inkluderar blindhet, dödlig blodpropp, oregelbunden hjärtrytm, värmeslag, impotens och sexuell oförmåga, störd blodbild, smärtsamma hudutslag, slaganfall, fosterskador, extrem inre ångest och rastlöshet samt dödsfall från leverskador.

På grund av dess farliga biverkningar bör ingen sluta ta psykiatriska droger utan att först rådfråga och få hjälp från en icke-psykiatrisk läkare.

I den Oscarsbelönade filmen A Beautiful Mind, *om Nobelprisvinnaren John Nash så ignoreras den huvudsakliga anledningen till hans tillfrisknande från "schizofreni" – hans vägran att ta psykiatriska droger. Nash hade inte tagit psykiatriska droger på 24 år och tillfrisknade naturligt från sitt störda tillstånd.*

LSD FÖRSTÖR KREATIVITETEN

Under 1960-talet lurades kreativa artister att prova LSD, och detta trots att psykiatriker hade använt LSD sedan slutet av 40-talet för att avsiktligt framkalla psykoser.

Oscar Janiger

Efter det att LSD upptäcktes 1943, var psykiatrikern Werner Stoll en av de första att utreda och kartlägga hur drogen kunde användas för psykologisk kontroll. LSD togs entusiastiskt emot av andra psykiatriker på 50-talet och blev det perfekta propagandamedlet för psykiatrin att marknadsföra begreppet att livet kunde förbättras genom sinnesförändrande "rekreationsdroger". Faktum är att alla psykiatriska droger förr eller senare slutat som gatudroger.

> Psykiatriker Oscar Janiger lockade hundratals författare, musiker, skådespelare och filmproducenter att ta LSD, med påståendet att det gav "levande estetiska förnimmelser" och "större förståelse av konsterna". Under det turbulenta 1960-talet blev LSD symbol för "New Age"-tänkande och liv. LSD införde dock just den "galenskap" som psykiatrikerna hävdade att de hade möjlighet att åtgärda.

Psykiatrikern dr Oscar Janiger lockade hundratals författare, musiker, skådespelare och filmskapare till att ta LSD, med löften om "livfulla estetiska sinnesupplevelser" som skulle föra dem till en "högre uppfattning om konsten" och förhöja kreativiteten. Och dessa personligheter var kapabla till att i hög grad påverka värderingarna och trenderna i samhället. Som ett resultat av denna lansering blev LSD en favorit bland konstnärer och kom sen ut till samhället i stort. LSD blev symbolen för det tänkande och den livsstil som präglade New Age under det turbulenta 60-talet.[77]

Media, speciellt tidskriften *UFE*, vars utgivare Henry Luce tog LSD, publicerade artiklar som förespråkade detta. Trots att medicinska studier snabbt visade att drogen kunde framkalla "psykotiska, psykedeliska upplevelser som kännetecknades av intensiv rädsla till gränsen av panik, förföljelsemani, storhetsvansinne, toxisk förvirring och 'avpersonifiering'", av vilka alla kunde "ha en mycket kraftig verkan".[78]

LSD ger just det "vansinne" som psykiatriker hävdar att de kan bota. Brian Wilson i Beach Boys, Jimmy Hendrix och många andra fann sina liv och karriärer ödelagda under tyngden från dessa vanföreställningar och den efterföljande avpersonifieringen.

Brian Wilson — The Beach Boys

På 60-talet fångade Brian Wilson och Beach Boys med sin unika kaliforniska musik tidsandan och bilden av Amerika och världen med hits som "California Girls", "Good Vibrations" och "Surfin' USA". År 1965, vid 23 års ålder, tog emellertid Brian ren LSD för första gången. Drogen förändrade hans liv till det sämre. Som han själv skrev: "Mitt hemliv var för det mesta tumultartat. Marilyn [min hustru] klagade på att LSD hade förändrat mig…Jag insåg det inte då, men hon hade rätt. Förändringen skedde gradvis. Som en långsam allergisk reaktion. Jag sov längre. Jag fick tvärare, mer okontrollerbara humörsvängningar, grät ena minuten, skrattade hysteriskt den andra, utan anledning. Jag åt enorma mängder sötsaker. Jag vägrade att vara social." Wilson drog sig ur turnerandet med Beach Boys och begränsade sitt engagemang till att skriva låtar. Eugene Landy, klinisk psykolog och beryktad "pionjär" genom sin behandling med droger, kontaktades 1976 för att behandla Wilson. Hans kontroversiella behandlingsmetod krävde att han hade "total terapeutisk auktoritet över patienten och patientens omgivning".[79] Han ordinerade Wilson sinnesförändrande droger, inklusive lugnande.

Kontrollen var för mycket för de andra medlemmarna i Beach Boys, som sparkade Landy. Men Wilsons drogmissbruk fortsatte att fördärva hans liv. Landy engagerades på nytt efter det att Brian hade tagit en överdos på en kombination av sprit, kokain och psykdroger. Landy

Eugene Landy

The Beach Boys

Brian Wilson

insisterade i januari 1983 på att få ha fullständig kontroll på Brians liv – för en kostnad på nära en halv miljon dollar. Två år senare när Landy krävde ännu mera pengar, gav en desperat Carl Wilson bort 25% av Brians royaltyinkomster för att täcka kostnaderna för det fortsätta programmet. Så småningom förstod Wilson själv att han var en "…satans fånge…Jag har ingen förhoppning om att kunna fly". En gammal god vän, Gary Usher, rapporterade Landy till USA:s justitieminister. I februari 1988 anklagades Landy av California Board of Medical Quality [motsvaras i Sverige av Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnd (HSAN)] för kränkning av den yrkesetiska koden. Landy avsade sig frivilligt sin läkarlegitimation för två år. När han begärde att återfå den år 1992 motsatte sig styrelsen detta.[80]

I motsats till de flesta historier om individer som råkat ut för psykiatriska eller psykologiska oegentligheter lyckades Brian Wilson som det artistiska geni han är och med familjens hjälp ta sig ur drogberoendet och kunde skriva musik och spela in skivor igen.

Del Shannon: 1934–1990

"Hans röst är som en siren", sade Mike Champell (basist för Tom Petty). "Det finns bara en röst som låter på det sättet, och det är Del Shannons."

Den rösten har nu tystnat. Del Shannon – vars riktiga namn var Charles Westover – var en amerikansk rocklegend under 1960-talet med låtar som inkluderade "Runaway", "Keep Searching (We'll Follow the Sun)", "Little Town Flirt" och "Do You Want to Dance?". Shannon lärde sig själv att spela gitarr vid 13 års ålder genom att lyssna på country and westernsångare på radion. Vid 27 års ålder skrev han den nytänkande låten "Runaway", som han spelade in den 21 februari 1961. Den 1 april låg den som nummer ett på den amerikanska hitlistan. Han låg också på första plats i 21 andra länder, och fler än 200 artister, inklusive Elvis Presley och Bonnie Raitt, spelade in coverversioner.[81]

Musiksmaken förändrades och efter de inledande framgångarna dalade Shannons popularitet i USA, men han fortsatte att ha framgångar som artist i England. Runt 1990 var han på god väg att göra comeback. Till skillnad från många andra artister organiserade Shannon alla sina bokningar och shower själv. Det var ett stressigt jobb med tanke på att han planerade en europaturne. För att hantera stressen hänvisades han till en psykiatriker som skrev ut ett antidepressivt medel, känt för att ge upphov till självmordstendenser.

Den 8 februari 1990 sköt Charles Westover sig i huvudet med ett 22-kalibrigt gevär. Med honom dog hoppets, drömmarnas och musikskapandets Del Shannon. Enligt hans hustru Leanne, var hennes man "en allmänbildad, fysiskt frisk make och far, [som] dog en våldsam död efter att ha tagit Prozac i bara 15 dagar".[82]

Min man var "en allmänbildad, fysiskt frisk make och far, [som] dog en våldsam död efter att ha tagit Prozac i bara 15 dagar".

— Leanne Westover,
hustru till Del Shannon

Brian Wilson, en av Amerikas främsta kompositörer i Beach Boys ("California Girls," "Good Vibrations" and "Surfin' USA") blev först decimerad av LSD. Han blev sedan utsatt för starka och beroendeframkallande psykofarmaka under den kliniska psykologen Eugene Landy. Landy använde drogerna för att manipulera Wilsons liv ända tills vännerna och familjen anmälde psykologen till myndigheterna, vilket tvingade honom att frivilligt lämna in sitt tillstånd och upphöra med sin praktik.

KURT COBAIN
1967–1994

Människor runt om i världen blev helt förstummade av nyheten om Kurt Cobains plötsliga och chockerande självmord 1994. Allmänt hyllad som "sin generations John Lennon", var Cobains namn också synonymt med desillusion och misströstan – han hade talat, skrivit låttexter och sjungit om självmord. Han var "smärtans poet". Ändå ekade frågan runt om i världen – varför?

Cobain var sedan flera år offer för psykiatrisk "hjälp", där lösningen alltid är lika desperat som den situation de ständigt försöker att lösa. Sanningen är att Cobain från sina år i förskolan placerats i kemisk tvångströja av dem som diagnostiserat honom som "hyperaktiv". Som ett energiskt, talangfullt och kreativt barn som tyckte om att rita och sjunga Beatleslåtar, var Cobain en i den växande våg av barn som sedan 1960- och 1970-talet utsattes för beroendeframkallande, sinnesförändrande droger under skepnad av "undervisningshjälp". Cobain gick som barn på Ritalina.

Vid den tid då han var berömd, var Kurt Cobain redan ett offer sedan länge för psykiatriutformad "hjälp". Han hade fått Ritalina utskrivet för "hyperaktivitet" som ung, ett tillstånd som många medicinare säger är symtom på genialisk kreativitet och uttråkning i skolan. Drogen är mer verksam än kokain och enligt medicinska läkare kan det senare leda till kokainmissbruk.

Men vad innebär det? Vad är hyperaktivitet? Och vad exakt är Ritalina?

Den ledande barnneurologen dr Fred Baughman, säger att hyperaktivitet är: "…inbillning, ett påhitt [och] humbug".[83] Utan en strimma av vetenskapligt belägg, hävdar psykiatriker att symptomen av denna "störning" inkluderar: rör ofta händer och fötter eller skruvar på sig i stolen; lämnar ofta stolen i klassrummet; har svårt att leka eller att engagera sig i fritidssysselsättningar på ett tyst och lugnt sätt; är ofta aktiv och pratar alldeles för mycket.[84]

Ritalina är en amfetaminliknande drog som har dämpande effekt på barn. Det är ett narkotikaklassat preparat som återfinns i samma kategori som opium, kokain och morfin.[85] Den är mycket beroendeframkallande. Abstinenssymtom kan orsaka självmord.[86] Biverkningar inkluderar förlorad aptit, viktminskning, sömnproblem, hjärtklappning, dåsighet, ledvärk, illamående, bröstsmärtor, hallucinationer och förstärka bisarrt och

onormalt beteende.[87] Ritalina är mer kraftfullt än kokain och medicinska studier visar att det predisponerar barn för kokainmissbruk senare.

I Cobains fall höll drogen honom vaken. Följaktligen ordinerades lugnande medel för att motverka denna effekt.[88] Trots att psykiatrikerna hävdar att centralstimulerande droger kan hjälpa ett barn att studera, förblev Cobain en dålig elev som hoppade av gymnasiet.

Efter att i flera år tagit beroendeframkallande receptbelagda droger övergick Cobain till att ta gatudroger. Cobains kamp mot sitt heroinmissbruk blev allmänt känt med åren eftersom han upprepade gånger försökte att komma tillrätta med det men misslyckades.

Det som förvärrade detta var ett obehandlat kroniskt medicinskt tillstånd som påverkade honom under hela hans liv. Han hade bl.a. en deformering av ryggraden som förvärrades av tyngden från gitarren runt nacken, och en "svidande, kväljande" mage som ofta drev honom till självmordstankar.[89] Buksmärtor är en biverkning av Ritalina. Cobain använde heroin eftersom det "kvävde elden i hans mage".

Cobains drogproblem blev kritiskt. I desperation skrev hustrun Courtney Love och ett antal vänner in Cobain på ett psykiatriskt drogrehabiliteringscenter. Trettisex timmar efter inskrivningen flydde han och avslutade sitt liv med ett hagelskott mot huvudet i ett litet rum ovanpå garaget i den lugna stadsdel där han bodde. Han hade heroin och Valium i blodet.

I sitt korta brev som han hade lämnat efter sig nämnde han två saker som ledde till hans ödesdigra beslut – dels magsmärtorna som hade ansatt honom i åratal, och våndan över sitt skapande, om vilket han skrev: "Jag har inte den brinnande passionen längre".[90] Kemiskt tillintetgjord var musiken borta och med den Kurt Cobain, som berövats sitt främsta skäl att existera.

VIKTIGA FAKTA

1. Konstnären är överlägsen psykiatrikerns materialistiska och auktoritära "vetenskaper" som kan trubba av det kreativa sinnet genom att omdefiniera det som "galenskap."

2. Vanligtvis är en person som ger ut breda, svepande generaliteter om en annan, själv en person som fruktar att han skulle gå under om andra skulle bli starka, intelligenta och framgångsrika.

3. Psykiatriker väljer att ignorera vad medicinska experter har sagt i åratal; en kanadensisk studie säger tex att: "Inget enskilt psykiatriskt symptom existerar som inte vid vissa tidpunkter kan orsakas eller förvärras av olika fysiska sjukdomar."

4. Personer som är i ett desperat tillstånd måste ges korrekt och effektiv vård. Sund medicinsk uppmärksamhet, god näring och en hälsosam och trygg omgivning kommer att göra under för personen med svårigheter.

Hela den psykiatriska verksamheten med sina droger nedvärderar individer. Den sanna artisten som ojämförliga Judy Garland inspirerar det vackra hos oss alla. Psykiatrin och psykologin förnekar detta.

KAPITEL SEX

Världen behöver konstnärer

Världen behöver konstnärer. Judy Garlands och Marilyn Monroes död hade kunnat undvikits. Michael Hutchences, Kurt Cobains och Del Shannons självmord hade kunnat förhindrats. Ändå fortsätter liknande tragedier att hända på grund av att man ignorerar psykiatrikers och psykologers metoder, hjälpmedel och motiv.

Genom att vara så mycket i allmänhetens ögon så kommer artisten även att attrahera negativa krafter. Vissa personer kommer med all sannolikhet att komma in i konstnärers liv och på olika sätt lyckas med att ”suga ur” denne energin och kreativiteten -- i ett parasitiskt förhållande. Detta inkluderar ”vännerna” eller kritikerna som förtäckt ser på konstnären eller dennes arbete som någonting som måste förringas; ”redaktören” som talar om för författaren att ”din kommatering är helt felaktig!”; en musiker som talar om för en annan musiker ”din kreativitet kanske skulle bli bättre om du började sniffa lite kokain”; ”vännerna” som ger rådet ”du jobbar för hårt, varför slår du inte ner på takten lite grann?”; regissören som säger, efter att du har gett allt i en scen: ”kan vi ta det igen och den här gången kan du väl ta och *försöka agera* lite!”

> Konstnären kan ha ett kraftfullt och storartat inflytande på samhället. Samhället i sin tur behöver ta hand om sina konstnärer.

Om de befinner i sådana situationer måste konstnärer se upp med ”hjälpen” de får. Om man jämför livet hos olika konstnärer som haft en tragisk bortgång kan man se vissa likheter – deras rädsla att misslyckas, deras naivitet angående deras manipulerade karriärer, tävlingsstressen, fysiska svårigheter, osv. Den röda tråden i många av dessa historier är att den hjälp som dessa artister accepterade svek dem. Denna falska ”hjälp” var psykiatri och psykologi.

Även om den jobbar under en kvasivetenskaplig täckmantel, är psykiatri inte en vetenskap utan en bluff. Vad de än försöker påstå, så skapar psykiatrikerna olycka på många sätt.

Till de som ställer sig frågan ”Vad är alternativet?” så *finns* det ett svar. Människor som befinner sig i desperata omständigheter måste erbjudas ordentlig icke-psykiatrisk vård. Ordentlig läkarundersökning, bra näringstillskott, och en hälsosam säker miljö och aktivitet som främjar självförtroendet, gör långt mer för drabbade människor än upprepade neddrogningar, elchocker och andra psykiatriska övergrepp.

Fall liknande Vivian Leigh visar på nödvändigheten av ordentliga medicinska diagnoser och behandlingar. Forskare talar om för oss: ”Inget enskilt psykiatriskt symptom existerar som inte vid vissa tidpunkter kan orsakas eller förvärras av olika fysiska sjukdomar”, rapporterade forskaren Erwin Koranyi från en studie i Kanada.

Vila och mat i en säker miljö kan hjälpa väldigt mycket.

Dessa icke-kränkande metoder förser den psykiskt pressade personen med en verkligt human möjlighet att ta sig ur sina svårigheter.

Konstnären kan ha ett kraftfullt och storartat inflytande på samhället. Samhället i sin tur behöver ta hand om sina konstnärer. Och konstnärer behöver ta bättre hand om sig själva.

REKOMMENDATIONER

Rekommendationer

1. Om du eller någon du känner till har blivit kränkta eller skadade av psykiatrisk behandling, rapportera detta till din närmaste KMR-grupp eller skicka oss ett e-mail (gå in på vår hemsida); vi ska hjälpa er på alla sätt vi kan.

2. En betydande del av folks malplacerade tilltro till den psykiatriska och psykologiska ”expertisen” ligger i deras diagnoser och behandlingar av känslomässigt störda personer. Framförallt måste personer i desperata omständigheter erbjudas riktig och effektiv läkarvård, inte psykiatriska droger och ”chockterapi”. Sund uppmärksamhet från läkare, näringsriktig mat och en hälsosam säker miljö och aktiviteter som främjar självförtroendet och effektiv utbildning gör långt mer för drabbade människor än upprepade neddrogningar, elchocker och andra psykiatriska övergrepp.

3. Om du någon gång skulle bli tagen till en psykiatrisk klinik, inkluderat avgiftning/rehabcenter mot din vilja ring omedelbart till ett juridiskt ombud. Ge INTE samtycke till behandling och skriv inte under någonting utan närvaro av ett juridiskt ombud.

4. Ingen person bör någonsin bli tvingad till elchockbehandling, psykiatrisk operation, psykiatrisk tvångsbehandling eller påtvingas droger som förändrar sinnet. Regeringen bör förklara sådana övergrepp olagliga.

5. Psykiatrikernas snusförnuftiga erbjudanden av välvilliga råd står i fullständig kontrast till vad som verkligen händer inom psykhälsoområdet. Psykiatriker och psykologer tillåter sexuellt utnyttjande av patienter och har hög andel drogmissbruk och självmord bland sig själva. De är också överrepresenterade när det gäller bedrägeribrott.

6. Deras diagnoser kännetecknas inte av vetenskap, inte heller kan det effektivt användas att förutse potentiellt kriminellt eller annat beteende hos en individ. Ändå använder psykiatriker dessa otillförlitliga kännetecken till att tvångsomhänderta individer och att påtvinga dem skadliga behandlingar utan omtanke om patienten. KMR:s register är fyllda med tusentals patienters uttalanden om fruktansvärda övergrepp inom psykvården. Föräldrar har vittnat om att de har tvingats till att ge sina barn psykdroger baserat på en psykiatrikers åsikt. Tragiskt nog har deras barn avlidit. Övergrepp mot de mänskliga rättigheterna är i internationellt blickfång. Deras bedräglighet bör visas i filmer, TV och i andra liknande media och återspegla den brist på vetenskap som dessa yrken baseras på och på de potentiella skadeverkningar som är inbyggda i deras behandlingar och utövningar.

Kommittén för Mänskliga Rättigheter

Kommittén för Mänskliga Rättigheter grundades 1969 av Scientologi-kyrkan för att undersöka och avslöja psykiatriska brott mot de mänskliga rättigheterna och för att rensa upp inom den psykiatriska vården. I dag finns 130 lokalavdelningar i 31 länder. Kommittén har en rådgivande styrelse, vars ledamöter kallas kommissionärer, med bl.a. läkare, jurister, pedagoger, artister, affärsmän samt medborgar- och människorättsrepresentanter.

KMR ger inga medicinska eller juridiska råd, men har ett nära samarbete med läkare och stödjer medicinska, men inte psykiatriska behandlingar. KMR befattar sig i första hand med psykiatrins bedrägliga användning av ”diagnoser” som inte är grundade på vetenskap eller medicinska kriterier. Grundat på dessa falska diagnoser rättfärdigar psykiatriker sina skadliga behandlingar, som inbegriper personlighetsförändrande droger, vilka döljer individens underliggande problem och förhindrar tillfrisknande.

KMRs arbete går i linje med FNs allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna, framför allt de följande punkterna som psykiatriker överträder dagligen:

Artikel 3: ”Envar har rätt till liv, frihet och personlig säkerhet.”

Artikel 5: ”Ingen må utsättas för tortyr eller grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning.”

Artikel 7: ”Alla är lika inför lagen och är utan åtskillnad berättigade till lika skydd från lagens sida. Alla är berättigade till lika skydd mot varje åtskillnad i strid med denna förklaring och mot varje framkallande av sådan åtskillnad.”

Genom psykiatrikers falska diagnoser, stigmatiserande etiketter, godtyckliga lagar för tvångsintagning och brutala avpersonaliserade ”behandlingar” skadas tusentals individer samt förnekas sina grundläggande mänskliga rättigheter.

KMR har åstadkommit hundratals reformer genom vittnesmål i samband med utfrågningar inför lagstiftande församlingar, genom offentliga förhör om psykiatriska övergrepp, och genom att samarbeta med media, lagstiftare och statliga befattningshavare över hela världen.

KMRs UPPGIFT

KOMMITTÉN FÖR MÄNSKLIGA RÄTTIGHETER

undersöker och exponerar kränkningar av mänskliga rättigheter. KMR har ett nära samarbete med andra grupper och personer som har syftet att rensa upp inom den psykiatriska vården, och kommer att fortsätta med det tills psykiatrins övergrepp har upphört, och mänskliga rättigheter och värdighet är en självklarhet för alla människor.

Julian Whitaker Med.Dr.
Direktör, Whitaker Wellness Institute, Kalifornien
Författare av "Health & Healing"
"KMR är den enda ideella organisationen som har fokuserat på psykiatrikers övergrepp och det psykiatriska yrkesutövandet. Anledningen till att det är så viktigt är att folk inte inser hur ovetenskapligt det psykiatriska yrkesutövandet är Inte heller inser någon hur farlig denna "stämpling" och neddrogning har blivit. Så KMR:s ansträngningar och den framgång de har haft är oerhört värdefull för hela samhället.

Dr Lois Achimovich
Konsulterande psykiatriker, Australien
"Det är svårt för de som inte har blivit utsatta för det psykiatriska systemet att förstå den desperation många människor känner när de blir tvångsomhändertagna och behandlade mot sin vilja, med små eller inga möjligheter till oberoende eller juridisk insyn."

"Genom utbildning, advokatverksamhet och samhälleliga aktioner, har KMR genuint bidragit till rörelser av frivilligt och humant engagemang gentemot de mentalt störda."

David Heatherington
Chefredaktör, London Independent Locals Storbritannien
"…KMR:s pågående kampanj är….helt enkelt…. en fantastisk historia! Hur många andra regionala tidningar har förstasidor med historier om psykiatrikers misstag eller har stora uppslag om psykiatriska övergrepp, bedrägerier och kriminalitet. Oberoende lokala tidningar är och kommer att bli överförtjusta att bli involverade i denna ädla och viktiga kampanj det är jag säker på. Ta med många fler artiklar i framtiden inspirerade av KMR:s ansträngningar. Fortsätt med ert ypperliga arbete."

För ytterligare information:

CCHR International
6616 Sunset Blvd.
Los Angeles, CA, USA 90028
Telephone: (001) 323 467-4242 • (001) 800 869-2247 • Fax: (001) 323 467-3720
www.cchr.org • e-mail: humanrights@cchr.org

eller kontakta närmaste KMR-kontor:

KMR
Box 2
124 21 Bandhagen
tel: 08-83 85 18

KMR
Box 171 00
402 61 Göteborg
tel: 031-12 23 54

Nationella KMR-kontor

KMR Australien
Citizens Commission on
Human Rights Australia
P.O. Box 562
Broadway, New South Wales
2007 Australia
Telefon: 612-9211-4787
Fax: 612-9211-5543
E-mail: cchr@iprimus.com.au

KMR Österrike
Citizens Commission on
Human Rights Austria
(Bürgerkommission für
Menschenrechte Österreich)
Postfach 130
A-1072 Wien, Austria
Telefon: 43-1-877-02-23
E-mail: info@cchr.at

KMR Belgien
Citizens Commission on
Human Rights
Postbus 55
2800 Mechelen 2,
Belgium
Telefon: 324-777-12494

KMR Kanada
Citizens Commission on
Human Rights Toronto
27 Carlton St., Suite 304
Toronto, Ontario
M5B 1L2 Canada
Telefon: 1-416-971-8555
E-mail:
officemanager@on.aibn.com

KMR Tjeckien
Obcanská komise za
lidská práva
Václavské námestí 17
110 00 Praha 1, Czech Republic
Telefon/Fax: 420-224-009-156
E-mail: lidskaprava@cchr.cz

KMR Danmark
Citizens Commission on
Human Rights Denmark
(Medborgernes Menneske-
rettighedskommission—MMK)
Faksingevej 9A
2700 Brønshøj, Denmark
Telefon: 45 39 62 9039
E-mail: m.m.k.@inet.uni2.dk

KMR Finland
Citizens Comission on
Human Rights Finland
Post Box 145
00511 Helsinki, Finland

KMR Frankrike
Citizens Commission on
Human Rights France
(Commission des Citoyens pour
les Droits de l'Homme—CCDH)
BP 76
75561 Paris Cedex 12 , France
Telefon: 33 1 40 01 0970
Fax: 33 1 40 01 0520
E-mail: ccdh@wanadoo.fr

KMR Tyskland
Citizens Commission on
Human Rights Germany—
National Office
(Kommission für Verstöße der
Psychiatrie gegen
Menschenrechte e.V.—KVPM)
Amalienstraße 49a
80799 München, Germany
Telefon: 49 89 273 0354
Fax: 49 89 28 98 6704
E-mail: kvpm@gmx.de

KMR Grekland
Citizens Commission on
Human Rights
65, Panepistimiou Str.
105 64 Athens, Greece

KMR Holland
Citizens Commission on
Human Rights Holland
Postbus 36000
1020 MA, Amsterdam
Holland
Telefon/Fax: 3120-4942510
E-mail: info@ncrm.nl

KMR Ungern
Citizens Commission on
Human Rights Hungary
Pf. 182
1461 Budapest, Hungary
Telefon: 36 1 342 6355
Fax: 36 1 344 4724
E-mail: cchrhun@ahol.org

KMR Israel
Citizens Commission
on Human Rights Israel
P.O. Box 37020
61369 Tel Aviv, Israel
Telefon: 972 3 5660699
Fax: 972 3 5663750
E-mail: cchr_isr@netvision.net.il

KMR Italien
Citizens Commission
on Human Rights Italy
(Comitato dei Cittadini per i
Diritti Umani—CCDU)
Viale Monza 1
20125 Milano, Italy
E-mail: ccdu_italia@hotmail.com

KMR Japan
Citizens Commission on
Human Rights Japan
2-11-7-7F Kitaotsuka
Toshima-ku Tokyo
170-0004, Japan
Telefon/Fax: 81 3 3576 1741

KMR Lausanne, Schweiz
Citizens Commission
on Human Rights Lausanne
(Commission des Citoyens pour
les droits de l'Homme—CCDH)
Case postale 5773
1002 Lausanne, Switzerland
Telefon: 41 21 646 6226
E-mail: cchrlau@dplanet.ch

KMR Mexiko
Citizens Commission
on Human Rights Mexico
(Comisión de Ciudadanos por
los Derechos Humanos—CCDH)
Tuxpan 68, Colonia Roma
CP 06700, México DF
E-mail:
protegelasaludmental@yahoo.com

KMR Monterrey, Mexiko
Citizens Commission on
Human Rights Monterrey,
Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los
Derechos Humanos—CCDH)
Avda. Madero 1955 Poniente
Esq. Venustiano Carranza
Edif. Santos, Oficina 735
Monterrey, NL México
Telefon: 51 81 83480329
Fax: 51 81 86758689
E-mail: ccdh@axtel.net

KMR Nepal
P.O. Box 1679
Baneshwor Kathmandu, Nepal
E-mail: nepalcchr@yahoo.com

KMR Nya Zeeland
Citizens Commission on
Human Rights New Zealand
P.O. Box 5257
Wellesley Street
Auckland 1, New Zealand
Telefon/Fax: 649 580 0060
E-mail: cchr@xtra.co.nz

KMR Norge
Citizens Commission on
Human Rights Norway
(Medborgernes
menneskerettighets-kommisjon,
MMK)
Postboks 8902 Youngstorget
0028 Oslo, Norway
E-mail: mmknorge@online.no

KMR Ryssland
Citizens Commission on
Human Rights Russia
P.O. Box 35
117588 Moscow, Russia
Telefon: 7095 518 1100

KMR Sydafrika
Citizens Commission on
Human Rights South Africa
P.O. Box 710
Johannesburg 2000
Republic of South Africa
Telefon: 27 11 622 2908

KMR Spanien
Citizens Commission on
Human Rights Spain
(Comisión de Ciudadanos por los
Derechos Humanos—CCDH)
Apdo. de Correos 18054
28080 Madrid, Spain

KMR Sverige
Citizens Commission on
Human Rights Sweden
(Kommittén för Mänskliga
Rättigheter—KMR)
Box 2
124 21 Stockholm, Sweden
Telefon/Fax: 46 8 83 8518
E-mail: info.kmr@telia.com

KMR Taiwan
Citizens Commission on
Human Rights
Taichung P.O. Box 36-127
Taiwan, R.O.C.
E-mail: roysu01@hotmail.com

KMR Tessin, Schweiz
Citizens Commission on
Human Rights Ticino
(Comitato dei cittadini per
i diritti dell'uomo)
Casella postale 613
6512 Giubiasco, Switzerland
E-mail: ccdu@ticino.com

KMR Storbritannien
Citizens Commission on
Human Rights United Kingdom
P.O. Box 188
East Grinstead, West Sussex
RH19 4RB, United Kingdom
Telefon: 44 1342 31 3926
Fax: 44 1342 32 5559
E-mail: humanrights@cchruk.org

KMR Zürich, Schweiz
Citizens Commission on
Human Rights Switzerland
Sektion Zürich
Postfach 1207
8026 Zürich, Switzerland
Telefon: 41 1 242 7790
E-mail: info@cchr.ch

1. Steven Farber and Marc Green, *Hollywood on the Couch* (New York: William Morrow and Company, Inc., 1993), p. 23.

2. John P. Conger, *Jung and Reich: The Body as Shadow* (Berkeley: North Atlantic Books, 1988), p. 40.

3. Peter Gay, *Freud: A Life for Our Time* (New York: W. W. Norton and Co., 1988), pp. 167–68.

4. Krin Gabbard and Glen O. Gabbard, *Psychiatry and the Cinema* (Chicago: University of Chicago Press, 1987), p. xii.

5. *Ibid.*, pp. 47, 53, 55–56.

6. Bud Schulberg, *Moving Pictures: Memories of a Hollywood Prince* (New York: Stein and Day, 1981), p. 155.

7. Hugo Münsterberg, *The Photoplay: A Psychological Study* (New York: D. Appleton and Company, 1916).

8. "Hugo Münsterberg," compiled by Kyle Harrington, Internet document: http://www.muskingum.edu/~psychology/psycweb/history/munsterb.htm (accessed Sep. 1, 1997).

9. *Op. Cit.*, Münsterberg, p. 28.

10. *Ibid.*, pp. 221–222.

11. *Op. Cit.*, Krin Gabbard, p. xviii.

12. *Op. Cit.*, Stephen Farber, pp. 249–50.

13. *Ibid.*, p. 30.

14. *Ibid.*, p. 117.

15. *Ibid.*, p. 124, 126.

16. Toby Burwell, et al, *Psychiatrists: The Men Behind Hitler* (Freedom Publishing, Los Angeles, 1995).

17. *Ibid.*

18. "Selling Murder, The Killing Films of the Third Reich," Discovery Channel, USA, 1995.

19. *Ibid.*

20. Donald Spoto, *Marilyn Monroe: The Biography* (New York: Harpers Collins Publishers, 1993), pp.305, 315, 427, 428, 456, 566–569, 573–586, 677–82; *Op. cit.*, Steven Farber and Marc Green, p. 104.

21. Margaret A. Hagen, Ph.D., *Whores of the Court, The Fraud of Psychiatric Testimony and the Rape of American Justice* (New York: Harper Collins Publishers, Inc., 1997), p. 19.

22. Richard E Vatz, Lee S. Weinberg, and Thomas S. Szasz, "Why Does Television Grovel At the Altar of Psychiatry?," *The Washington Post*, Sep. 15, 1985, pp. D1–2.

23. Paula J. Caplan, Ph.D., *They Say You're Crazy* (New York: Addison-Wesley Publishing Company, 1995), p. 90.

24. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, Fourth Edition: DSM-IV* (Washington, D.C.: American Psychiatric Association, 1994), pp. 50–53, 65, 93–94, 213, 244–45, 591.

25. *Ibid.*, p. 213.

26. *Op. cit.*, Margaret A. Hagen, Ph.D., p. 139.

27. *Physicians' Desk Reference to Pharmaceutical Specialties and Biologicals* (Oradell, N.J.: Medical Economics, Inc., 1964), 19th ed., p. 710.

28. Anne Edwards, *Vivien Leigh* (New York: Simon and Schuster, 1977), p. 198; *Op. cit.*, Steven Farber and Marc Green, pp. 122, 123, 149, 156, 187, 188, 191, 192, 197.

29. Laurence Olivier, *Laurence Olivier An Autobiography* (New York: Simon and Schuster, 1982), pp. 194–95.

30. Gerold Frank, *Judy* (New York: Harper & Row Publishers, 1975), pp. 623–24.

31. "Psychiatry Kills Celebrities," *The L.A. Voice*, Apr. 12, 1974; "Shock Therapy," *Washington Post*, Sep. 24, 1995.

32. Leonard Roy Frank, *The History of Shock Treatment* (San Francisco: Leonard Roy Frank, 1978), p. 70.

33. "Shock Therapy," *Washington Post*, Sep. 24, 1995.

34. Jeremy Laurance, "Britain's shock discovery," *The Times* (London), Feb. 16, 1991.

35. Dennis Cauchon, "Patients Often Aren't Informed of Full Danger," *USA Today*, Dec 6, 1995.

36. Peter Sterling, Ph.D., Associate Professor of Neurobiology, Department of Anatomy, School of Medicine, University of Pennsylvania, "Brain Damage and Memory Loss From ECT," testimony prepared for the Standing Committee on Mental Health of the Assembly of the State of New York, Oct. 5, 1978, pp. 1–30.

37. Walter Freeman and James W. Watts, B.S., *Psychosurgery* (Charles C. Thomas, 1942), p. xvi.

38. David Ikin, "Waking up to a nightmare," *The Daily Telegraph Mirror*, Dec. 20, 1990.

39. "Lunch must go on, with Toni Lamond," *Sydney Morning Herald*, Sep., 1990.

40. Peter Wilmoth, "Hard Road, The Stevie Wright Story," *Sunday Mail*, Apr. 26, 1992; Sue Quinn, "Little Stevie searches for lost Mr. Wright," *Daily Telegraph*, Jan. 18, 1986; David Ikin, "Waking up to a nightmare," *The Daily Telegraph Mirror*, Dec. 20, 1990.

41. William Arnold, *Shadowland* (New York: McGraw-Hill Books, 1978), p. 160.

42. Billie Holiday with William Dufty, *Lady Sings the Blues* (New York: Lancer Books, 1956), pp. 60–61; "Featured Jazz Legend: Billie Holiday," Internet document http://www.gibbs-smith.com/ /books/billie.html.

43. Scotty Wright, "Jazz Education," Internet document http://www.dnai.com/~lmcohen/jn_495je.html.

44. Burton W. Peretti, *Jazz in American Culture* (Chicago: Ivan R. Dee, Inc., 1997), p. 105.

45. *Op. Cit.*, "Featured Jazz Legend: Billie Holiday."

46. *Op. Cit.*, Burton W. Peretti, p. 105.

47. Ross Russell, *Bird Lives!: The High Life and Hard Times of Charlie (Yardbird) Parker* (New York: Da Capo Press, 1973), 1996 edition, pp. 221–231; "Charlie Parker—Jazz Saxophonist Extraordinaire," Internet document http://empire.res.wabash.edu/bird/index.htm

48. Jay Cocks, "The King of the Hill," *Time*, Oct. 31, 1994.

49. Ira Gitler, *Jazz Masters of the Forties* (New York: The Macmillian Co., 1966), pp. 122–125, 129.

50. Aldous Huxley, *Brave New World* (London: Granada Publishing, 1932), p. 14.

51. Donald Spoto, *A Passion for Life: The Biography of Elizabeth Taylor* (New York: Harper Collins, 1995), p. 147.

52. *Ibid.*

53. Chuck Philips & Michael A. Hiltzik, "Autospy Finds Don Simpson Died of Overdose," *Los Angeles Times*, Mar. 27, 1996; Cynthia McFadden, Sam Donaldson, "The Death of Film Producer Don Simpson," *ABC PRIMETIME LIVE*, Mar. 26, 1997.

54. Chuck Philips & Michael A. Hiltzik, "Hotel Detox: For Affluent Addicts….,"*Los Angeles Times*, Sep. 27, 1998.

55. "Eric Douglas' Death Ruled OD," *E! Online*, Aug. 11, 2004

56. Bettijane Levine and Paul Lieberman, "Identified in his Addiction," *Los Angeles Times*, July 17, 2004.

57. Wayne O. Evans and Nathan S. Kline, *Psychotropic Drugs in the Year 2000: Use By Normal Humans* (Springfield, Illinois: Charles C. Thomas Publisher, 1971), p. xx.

58. Thomas S. Szasz, M.D., *Ceremonial Chemistry: A Ritual Persecution of Drugs, Addicts and Pushers*, Revised edition (Learning Publications, Inc., Florida, 1985), pp. 13–14.

59. *Op. Cit.*, Donald Spoto, *A Passion for Life*, pp. 147–48.

60. Chris Willman, "Long Distance Winner Stevie Nicks, the ephemeral rock goddess who was here long before Courtney, Fiona and Sheryl, talks about her recent career revival and looks back on her rock-and-roll life," *Entertainment Weekly*, May 1, 1998.

61. Kevin Ransom, "Stevie's return having conquered addiction and ennui, Nicks sheds her troubles for 'Shangri-La'," *The Detroit News*, July 6, 2001.

62. *Op. Cit.*, Chris Willman.

63. "Phil Hartman," Biographical Information, www.tvtome.com, (accessed Sep. 25, 2004); Marcus Errico, "Drugs, Booze in Hartman Murder," *E! Online*, June 8, 1998; Rob Waters, "My antidepressant made me do it!," *Salon.com*, July 19, 1999; Bruce Fretts, "Tears for A Clown…," *Entertainment Weekly*, May 31, 2002.

64. "FDA Mulls Antidepressant Warnings," *Daily Press*, Mar. 21, 2004.

65. "Worsening Depression and Suicidality in Patients Being Treated with Antidepressant Medications," *FDA Public Health Advisory*, Mar. 22, 2004.

66. "FDA Mulls Antidepressant Warnings," *Daily Press*, Mar. 21, 2004.

67. Kelly O'Meara, "Guns and Doses," *Insight*, June 28, 1999.

68. *Ibid.*

69. "Littleton Gunman Tests Positive for Mania-Inducing Drug," ABC's Colorado Affiliate, *KCNC News 4*, citing, Bipolar Disorder [Manic Depression] Explained: http://mentalhelp.net/articles/grohol/bipolar.htm; Peter R. Breggin, M.D. "Eric Harris was taking Luvox (a Prozac-like drug) at the time of the Littleton murders"; http://www.breggin.com/luvox.html; *Physician's Desk Reference*, 1998, Luvox, "Precautions" p. 2892.

70. INXS, The George Negus Interview, Dec. 15, 1997; "INXS members say drugs lead to death," *USA Today*, Dec. 10, 1998; "Coroner: Hutchence's Death a Suicide," Music on Yahoo!, Feb. 7, 1998.

71. "The Elliott Smith Mystery," *LA Weekly*, Jan. 2–8, 2004; "Elliott Smith, Academy Award-nominated songwriter, dies at 34," *AP News*, 21 Oct. 2003; "Elliot Smith coroner's report posted online," *Pitchfork Daily Music News*, Jan. 12, 2004.

72. Alex Williams, "Vanishing Act," *New York metro.com*, 2004.

73. "Spaulding Gray found dead in NYC," *East Bay Newspapers, Online Edition*, Mar. 9, 2004.

74. William H. Philpott, M.D. and Dwight K. Kalta, Ph.D., *Brain Allergies* (Keats Publishing, Inc., Connecticut, 1987), p. 5.

75. Robert Whitaker, *Mad in America: Bad Science, Bad Medicine, and the Enduring Mistreatment of the Mentally Ill* (Perseus Publishing, New York, 2002), p. 269.

76. *Ibid.*, Whitaker, p. 273.

77. Martin A. Lee and Bruce Shlain, *Acid Dreams: The CIA, LSD and the Sixties Rebellion* (New York: Grove Press, Inc., 1985), p. xvi.

78. *Op. Cit.* Wayne O. Evans and Nathan S. Kline p. 89.

79. Brian Wilson with Todd Gold, *Wouldn't It Be Nice, My Own Story* (New York: Harper Collins Publishers, 1991), pp. 9, 116–17, 122, 209–10.

80. Timothy White, *The Nearest Faraway Place* (New York: Henry Holt and Company, 1994), p. 349.

81. Michael Tennesen, "Did Charles Westover Kill Del Shannon?" *Los Angeles Magazine*, Sep. 1990, pp. 133–40.

82. Statement by LeAnne Westover, widow of Del Shannon for the Protest Against Prozac Child Abuse, Los Angeles, May 10, 1994.

83. Fred A. Baughman Jr., M.D., "Immunize Your Child Against Attention-Deficit Disorder," press release, Feb. 7, 1996.

84. *Op. cit., Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders-IV*, p. 84.

85. Earl Mindell, *Earl Mindell's Pill Bible* (New York: Bantam Books, 1984), pp. 4–5.

86. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*, Third Edition-Revised (Washington, D.C.: American Psychiatric Association, 1987), pp. 136, 175.

87. *The PDR Family Guide to Prescription Drugs* (Montvale, N.J.: Medical Economics Data, 1993), p. 547; Richard Scarnati, D.O., "An Outline of Hazardous Side Effects of Ritalin (Methylphenidate)," *The International Journal of the Addictions* 21, No. 7 (1986): 838, 839.

88. Steve Dougherty, "No Way Out," *People*, Apr. 25, 1994, p. 41.

89. Hester Riches, "Blue Notes: The tragic suicide of Nirvana's Kurt Cobain opens the door on an emerging theme in popular culture—depression," *The Vancouver Sun*, Apr. 16, 1994; Steve Dougherty, "No Way Out," *People*, Apr. 25, 1994, p. 41.

90. Steve Dougherty, *Op. Cit.*, pp. 40–41.

91. Richard C.W. Hall, M.D. and Michael K. Popkin, M.D., "Psychological Symptoms of Physical Origin," *Female Patient* 2, No. 10, Oct. 1997, pp. 43–47.

92. Erwin K. Koranyi, M.D., "Morbidity and Rate of Undiagnosed Physical Illnesses in a Psychiatric Clinic Population," *Archives of General Psychiatry* 36, Apr. 1979, p. 414.

KMR
SKAPAR OFFENTLIG MEDVETENHET

Kunskap är en vital del i alla initiativ som syftar till att vända den krympande sociala spiralen. KMR tar ansvaret för denna uppgift på allvar. Genom att göra KMRs internet-sajt välkänd, genom böcker, informationsbrev och andra publikationer får fler och fler patienter, familjer och människor tillhörande olika yrkeskategorier, lagstiftare och många andra, korrekt information om psykiatri; de får veta att det går att göra någonting åt den och att man bör göra det.

KMRs publikationer, som finns tillgängliga på 15 språk, informerar om psykiatrins skadliga inflytande på rasism, utbildning, kvinnofrågor, rättsväsendet, drogrehabilitering, moral, våra äldre, religion och många andra områden. Dessa omfattar bl.a.:

DEN VERKLIGA KRISEN-*inom dagens psykiatri*
Rapport och rekommendationer angående bristen på vetenskaplighet och resultat inom mentalvårdsindustrin

OMFATTANDE BEDRÄGERI-*Psykiatrins korrumperade verksamhet*
Rapport och rekommendationer angående det kriminella monopolet på mental hälsa

PSYKIATRINS BLUFF-*Hur läkarvetenskapen undermineras*
Rapport och rekommendationer om psykiatrins influenser på hälso- och sjukvården

PSEUDOVETENSKAP-*Psykiatrins falska diagnoser*
Rapport och rekommendationer om bristen på vetenskaplighet i psykiatrisk diagnos

SCHIZOFRENI-*"Sjukdomen" som psykiatrin gör pengar på*
Rapport och rekommendationer om psykiatriska lögner om allvarliga psykiska störningar

DEN BRUTALA VERKLIGHETEN-*Skadlig psykiatrisk behandling*
Rapport och rekommendationer angående de destruktiva behandlingsmetoderna ECT och psykokirurgi

DÖDLIGA TVÅNGSMETODER-*Psykiatrins "terapeutiska" övergrepp*
Rapport och rekommendationer angående bruket av tvång på psykiatriska inrättningar

PSYKIATRIN-*får din omvärld att bli fast på droger*
Rapport om hur psykiatrin skapar dagens drogkris, och rekommendationer om åtgärder

REHABILITERINGSBEDRÄGERI-*Psykiatrins svindleri med droger*
Rapport och rekommendationer angående metadonprogrammet och andra dödsbringande drogrehabiliteringsprogram

ATT GE DROGER TILL BARN-*Psykiatrin förstör liv*
Rapport och rekommendationer om falska psykiatriska diagnoser och om att tvinga på unga människor droger

ATT SKADA UNGDOMAR-*Hur psykiatrin undertrycker ungdomars sinnen*
Rapport och rekommendationer om destruktiva bedömningsformulär för psykisk hälsa, värderingar och program i våra skolor

HUR SAMHÄLLET ÖDELÄGGS-*Psykiatrins påtvingade vård*
Rapport och rekommendationer om psykiatrins misslyckade öppenvårdsprogram och andra psykiatriska tvångsprogram

ATT SKADA KONSTNÄRER-*Psykiatrin förstör kreativitet*
Rapport och rekommendationer om psykiatrins angrepp på konstnärer

OHELIGT ANGREPP-*Hur religionen undermineras*
Rapport och rekommendationer om psykiatrins destruktiva inflytande på religiös tro och religiösa utövningar

RÄTTVISAN URHOLKAS-*Hur psykiatrin har korrumperat lag och rätt*
En rapport om och rekommendationer beträffande psykiatrins och psykologins inverkan på rättsväsende och kriminalvård

ÖVERGREPP MOT ÄLDRE-*Brutala mentalhälsovårdsprogram*
Rapport och rekommendationer om psykiatrins övergrepp mot våra äldre

PSYKIATRISK VÅLDTÄKT-*Övergrepp på kvinnor och barn*
Rapport och rekommendationer om sexuella övergrepp på patienter inom den psykiatriska vården

KAOS OCH TERRORISM-*Skapat av psykiatrin*
Rapport och rekommendationer om psykiatrins roll i den internationella terrorismen

ATT SKAPA RASISM-*Psykiatrins bedrägeri*
Rapport och rekommendationer kring psykiatrins skapande av raskonflikter och etnisk rensning.

KOMMITTÉN FÖR MÄNSKLIGA RÄTTIGHETER
Internationell övervakare av mentalhälsovård

VARNING: Innan du slutar att ta psykiatriska droger behöver du söka hjälp och råd av en kompetent icke-psykiatrisk läkare.

Den här publikationen har möjliggjorts med hjälp av anslag från International Association of Scientologists.

Publicerad som information till allmänheten av Kommittén för Mänskliga Rättigheter.

FOTO: 1: Bettman/Corbis; Underwood & Underwood/Corbis; Joe Giron/Corbis; 4: Bettmann/Corbis; 6: Bettmann/Corbis; 7: Bettmann/Corbis; 10: Bettmann/Corbis; 11: Bettmann/Corbis; 16: Bettmann/Corbis; 17: AP Wideworld; 18: 2 images from Bettmann/Corbis; 23: John Springer Collection/Corbis; 25: Underwood & Underwood/Corbis; Mosail Images/Corbis; 26: Lynn Goldsmith/Corbis; 27: Bettmann/Corbis; Jope Giron/Corbis; Corbis; 30: 3 images from Bettmann/Corbis; Studio Patellani/Corbis; 31: Jill Connelly/Reuters/Corbis; Bettmann/Corbis; Neal Preston/Corbis; 32: Trapper Frank/Corbis Sygma; 33: Reuters/Corbis; 34: Bettmann/Corbis; 35: Neal Preston/Corbis; Corbis Sygma; Reuters/Corbis; 36: Bettmann/Corbis.

© 2004 CCHR. Alls rättigheter förbehållna. CITIZENS COMMISSION ON HUMAN RIGHTS, CCHR och CCHR-symbolen är varumärken som ägs av Citizens Commission on Human Rights. Tryckt i USA. Item #18905-10-Swedish

”Från underhållning till nyheter, trollbinds televisionen. Den fylls av vördnad och förblindas av i stort sett vad som helst som luktar lite psykiatri eller psykologi. Statistik och uttalanden strömmar ut från de större intervjuprogrammen, morgonnyheterna och magasinsprogrammen genom dessa ’experter’. Det som framförs som ’fakta’ kan mycket väl vara rena rama science fiction.”

– Dr. Thomas Szasz
professor emeritus i psykiatri